

Látni taníts!

Pilisi táborozásunkból sejlik föl bennem egy jelenet. Mielőtt a Holdvilág-árokban megkezdjük volna portyánkat, a szeleburdi csapatot párokba rendeztük. Feladatul szabtuk a kölyköknek, hogy egy-egy számukra megkapó látványnál tüstént álljanak meg és kérjék társukat, hogy hunyja be a szemét, majd fotómasinaként állítsák be a megfelelő irányba és szemüket kinyitva fényképezzék le a látványt. A magunk módján így próbáltuk látni tanítani a reklámokon és videoklipeken szocializálódott gyereksereget.

Persze a felszínesség, a „fától az erdőt” nemcsak a legújabb nemzedék sajátja. Mi, felnőttek is „fertőzötték” lettünk a digitális világ szennyétől. A gyorsan pergő filmkockák, az erőszakos képi hatások, egyáltalán ez az eszeveszetten pörgő élet szemernyi esélyt sem ad a megállásra, gondolkodásra, tűnődésre. Az eredendő bűn miatti sebzettségünknek mintha kegyelemdőfés volna ez a vizuális mételey. Furamód éppen a látásra alapozó és azt rohamozó inger-dömping keserű gyümölcse, hogy a csömör környékez bennünket és lassan már a szemünknek se hihetünk.

A Márk evangéliumban található az a csoda leírás, amikor Jézus egy világtalant gyógyítva - eltérően az addigi esetektől - a látás képességét lépésről-lépésre ajándékozza neki (Mk 8, 22-26). A kézzrátétel eredményeképp először csak homályosan lát ez a betszaidai vak, az embereket úgy észleli, „mintha fák járkálnának” aztán pedig kristálytisztán. Szép fokozatosan nyeri vissza tehát szeme világát. Ennek a szerencsétlenül járt embernek a nyomorúságos helyzetét mindannyian ismerjük. Korunkban szinte mindenki szemére hályog nehezedik, kinek vékonyabb, kinek vastagabb. A gyógyulás pedig -

akárcsak az említett esetben- itt is egy folyamat eredménye lehet.

Ez ihlette a *Hit éve* kapcsán meghirdetett főtápanyázatot is. A jobbítás, gyógyítás szándéka. Orvosolandó a tapinthatatlannal szembeni érzéketlenséget arra kértük a testvéreket, ragadják üstökön a pillanatot, kimerevítve mindazt, ami a folyó időből tanulságul szolgálhat számunkra. Akármilyen ügyesen, talpraesetten oldották is meg a feladatot a pályázók, ez az éremnek csak az egyik oldala. A fotók üzenetének megértéséhez, „dekódolásához” is szükségünk van egy másfajta látásra, hadd bökjem ki végre: a hitre. A hitre abban, hogy ami most még töredékes, egyszer *Egésszé* válik és ami mindennek értelmet adhat, nem változik, hanem örök.

Ezért mindig időszerű, hogy Dömötör Ilona szavaival így kérleljük a Világ Világosságát:

Ha most elébem állnál Jézusom

hideg csöndjén az éjszakának,

s szólnál: - Mit akarsz, hogy tegyek veled?

felelnék: - Azt Uram, hogy lássak...

Ó tedd látóvá lelkemnek szemét,

egy szikrát küldjön csak lángóceánod,

hadd vegyem észre, hogy hajnal dereng,

s ez a föld is a te világod...

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Kikelet

Két cinege röppen, és rászáll a zöld pattanásos, kicsi szilvafára, mely a falusi tornáccal szemben vékonyan álldogál.

- Látod azt az embert? - kérdi az egyik cinege.
- Hol? - pattan a másik.

Már látják János urat mind a ketten, nevetgélve pattan rá a szemük, és pattan le róla; s ugrádoznak örömben, hogy jaj, de mulatságos egy ilyen ember. Egy ilyen nyugdíjas fináncőrmester, akinek kalapja is van, ruhája is van, s a ruhája felett még zöld köpönyegje is!

- Kicsi kicsit ér! - mondja a pajkosabb cinege, mire a másik odarebben a tornác fájára, és János úrnak sűrűn integet a kicsi zöld fejével, amelyik olyan, mint egy jókedvű húsvéti rügy. Aztán villanva ugrik egy fordulatot, s mint valami páratlan vitéz, gyorsan és pajkosan hívogatja a társát:

- Ide gyere! Ide gyere!

Így tavasz elején korán van még szót fogadni a cinegének, így hát játszi és pazarló vonalakban kifelé iramlik a kerti fák közé; s bár János úr is zöld és óriási, a hívogató kicsi hős is otthagyja rögtön, és a másik után villan, mint egy zöld puszkagolyó.

- Hö... hö... - buggyan ki János úr, ahogy elveszti szeme elől a cinegét, majd a kalapját jobban a szemébe húzza, mert a nyugovó nap már éppen a kerítés tetejére ült véle szemben, s onnét önti fényét hatvanhét esztendő szemébe. Kicsit szomorkásan mosolyog János úr a lehúzott kalap alatt, mert eszébe jut a régi bátor és napba tekintő élet, amikor fényen és lányszemeken úgy rebtent keresztül a szeme, mint a tavaszi cinege.

Reginára emlékszik leginkább, amikor ilyen szomorkásan mosolyog. S utána még alább húzza szeme előtt a kalapot, nehogy elröpüljön a könny, ha kiesik szeméből.

Sóhajt, és összébbvonja két válla fölött a zöld köpönyeget.

S akkor megszólal, mint a jó csengettyű, a tornác alatt valaki:

- Mért nem énekel, János úr?

Megnyúlik ültéből az öreg, és kemény nyakán hallgatásra ereszti megérett fejét, mint egy öreg szarvas.

- Te vagy, Gáspár? - kérdi.

- Csak én - mondja Gáspár, ki már minden mozzanatban úgy érti János urat, mint a kicsi kakas a nagy tollhullatót.

- Ide gyere! - szól az öreg, ahogy az előbb hallá a cinegétől. Felet fordul a széken, hogy szembe találja majd jöttében a kicsi szolgát, a kalapját is rendesre igazítja, és úgy vár.

Gáspár feljön a tornácre, elejébe áll az öregnek, és azt mondja:

- Tessék parancsolni!

János úr ráfekteti puhaná a szemét, és így szól:

- Vetted-e észre, hogy megjött a tavasz?

- Igen - feleli Gáspár.

- S miből?

- Én abból, hogy unalmas egyedül, mint valamikor Ádámnak.

Elneveti magát az öreg, mert mindössze tizenhat esztendő Gáspár, s furcsán talál neki Ádámot emlegetni. Mégsem feddi meg, hanem a maga hasznára fordítja a szót, vagyis azt mondja:

- Regina nénédről mit tudsz?

Gáspár leveszi a kalapot, a fejét megvakarja, és kinéz a pattanó

szilvafák felé, mert ilyen nevezetesen, mint most János úr, még a király is igen ritkán ejt ki a száján. Negyedik esztendeje szolgálja az öreget, de Regina néninek a nevét még soha ki nem mondta, pedig ez a név ott lógott a fejük felett, s nem lehetett tudni, hogy mikor szakad rájuk.

No, most rájuk szakadt!

- Él s virágzik - feleli végre Gáspár.

- S egyebet tudsz-e róla?

Gáspár tud, de előbb elevenen kéne őt megnyúzni, hogy azt kimondja.

- Egyébben nem vagyok jártas - mondja.

János úr visszafordul a szilvafák felé, nézi a kerítés tetejét, majd nagy későre kiejti borzasztó titkát:

- Azt beszélük, hogy boszorkány.

- Mi nem beszéljük - mondja Gáspár.

János úr olyan hirtelen fordul vissza, mintha koros idejét nem venné komolyan.

- S más csakugyan beszél?

- Igen, akinek annyi esze van.

- S te hiszed-e?

- Én nem - mondja Gáspár -, mert nekem sok egyéb hinnivalóm van.

Már kezdett vala megnyugodni János úr, de ezzel az utolsó hozzáfűzéssel ismét megzavarta Gáspár. S mit tehetne egyebet, a kalapot ismét a szemébe húzza, s legbelül a mélyben különös dühösséget érez; valami olyan dühösséget, mely egy hirtelen fordulattal emésztő haragba csaphat, de egy másik hirtelen fordulattal lobogó szerelembe. Jobb kezén tenyerébe görbülnek az ujjak, mint a ragadozó bagolynak; s Gáspár ezt látja.

S akkor, mint a hirtelen világosság, egyszerre eszébe jut, hogy éppen nagyhét közepén vannak, csütörtökön estefelé. S másnap éppen nagypéntek következik, amelynek világi nevezetessége is van!

Akkor lesik meg, vecsernye alatt, hogy ki igazán boszorkány!

Odalépi Gáspár a tornác fájához, fontoskodva vigyázkodik az udvaron, majd mellékesen elejti:

- Ha nem sajnálnánk egy kicsi fáradságot, holnap meg tudnánk bizonyosodni róla.

János úr ültéből előrebillen.

- Holnap?

- Ühüm - mondja Gáspár.

Azzal megfordul, és nagy szakértelemmel elmagyarázza, hogy kicsi fakanalat kell csinálni, azt bé kell pirosra festeni, s azután az öble közepén ki kell fűrni. Amikor ez megvan, s a nagypénteki vecsernye ideje is eljön, az illető ember a piros fakanalat szépen a zsebébe dugja, elmegy a vecsernyére, s ott aztán eléveszi a piros kicsi fegyvert, és a likján keresztül megleskelődi az embereket. Aki boszorkány, annak a feje hátrafelé pattan, amikor rátekinenek a likon; a többiek pedig ülnek, mint piros fakanál nélkül rendesen.

Mire Gáspár eléadja a tudományt, János úrnak kétszer akkora a szeme, mint rendesen lenni szokott. Szólani sem tud sokáig, de aztán pattan egyet, mint valódi finánc korában, s kurtán és parancsban adja ki:

- Estére készen legyen a fakanál!

Gáspárnak pattan egyet a tavaszi esze, s hamar a tudományhoz csapja, amit hirtelen gondol.

- Az illetőnek kell csinálni! - mondja.

János úr összehúzza a szemét, egy kicsit gondolkodik, majd elrendeli Gáspárnak, hogy alkalmas fát és szerszámokat kerítsen rögtön. Ahogy a percek múlnak, az öreg nyugdíjas csodálatos módon Gáspárhoz fiatalodik, a fiú pedig odaöregszik János úrhoz.

Virít még a nap, és éjszakára illatosítja magát a föld. S mire alkonyodik, és a hajnalcsillag árnyakat lát, már festi János úr vérpirosra a fakanalat, és a közepén csillogó öreg szemének alkalmas likat fűt. Nehezen alszik egész éjjel, és forrósága van, mintha sütné a tűz. Gáspár tervekkel tűzdeli teli a piros fakanalat, mintha a tavaszi csillagok alatt a babonás szerszám rügyeket és virágokat hajtana.

Egyformán és alig várják, hogy jöjjön másnap a vecsernye ideje. S akkor János úr visszabátorodik fiatal korába, vitéz őrmesternek öltözik, s mint hajdanában a biztos és félelmetes fegyverrel, úgy indul meg most is a virító kicsi fakanállal.

- Gáspár otthon marad, kívül a tornágra, s mint a buborékot, kuncogva eregeti a perceket. Amikor végre lépéseket hall, forrón és nyugtalanul kezd pihegni a szíve, mint a csirke, ha burkát akarja repeszteni. De kormányozza magát, s úgy tesz, mintha ő is hatvankét esztendő nyugdíjas volna. Csak amikor feljön lassan a tornágra az öreg, akkor fordul feléje, és kérde meg nyugodalmasan a székből:

- No, mit mondott a fakanál?

János úr elhúzza zsebéből a piros kicsi fegyvert, a tornácon keresztül kiveti az udvarra, és így szól:

- Igazat beszélnek.

Erre feláll Gáspár is, aggodalom és rettenet látszik rajta, majd így sóhajt egy nagyot:

- Akkor az Isten kezében vagyunk!

S elmondja János úrnak, hogy ami eddig történt, azt játéknak is lehetne nevezni; de ami éjszaka fog történni, az nem lesz az irgalom hegyében, mert a kikutatott boszorkány eljön éjfél idejében, és rettenetes haragjában megsanyargatja a leleplező személyt.

- Te ezt nem mondtad! - nézi János úr a fiút, aki erre nagyot zsugorodik, és azt feleli, hogy akkor kell harangozni, amikor közeledik a vihar.

Érzik is mind a ketten, hogy zavarogni kezd a levegő, mintha a föld mélyéből és felülről is keverné valaki. Majd nagy hullámok keletkeznek benne, örvénylik és morog; árnyak születnek benne, kiknek hosszú és csontos fenyegető ujjuk van, s vicsorgó foguk, de sok és rettenetes!

János úrnak zöldül az arca, mint rajta a köpönyeg; a fülei néha lekonyulnak, s máskor hátrafelé csúsznak, mintha menekülni akarnának. Aztán a hideg és a meleg egyszerre kezdenek küzdeni érte; remeg mindene, ami nyugdíjban van, és minden erejével csak magát szidja, amiért vénségére ráidézte a fejére ezt a rettenetes nagypénteki éjjelt!

- Lefekszem, Gáspár - mondja megadással, és bémegy a szobába. Gáspár megveti neki az ágyat, majd ahogy ágynak eshetik az öreg, odaviszi a fejszét, és a megmaradt fegyvert a keze ügyébe támasztja János úrnak.

- Aztán védekezzék, ha eljön az éjfél! - mondja.

János úr csendesen imádkozik a hunyorgó lámpa mellett. A szellő karmolja feje mögött az ablaküveget, a kisértetek fekete ruhában táncolnak fenn a hiúban, s künn a szilvafák fenik fekete fogukat a tavaszi szélben.

Isten irgalmazzon!

S Gáspár, mintha elment volna az esze, ezalatt füttyörészve járja az udvart, és minden gazdasági szerszámot a helyére dug. Aztán visszaül a tornácon a székre, nézi a pajkos testvércsillagokat, és várja, hogy múljék az idő. S amikor már közelednek az éjfél, elindul szépen, és egyenesen Regina nénihez megy. Felzörgeti a nyugodalmas özvegyasszonyt, aki ijedten kérdezi meg tőle, amikor megismerheti:

- Hát te mit akarsz ebben az időben?

- Béhívót hoztam a háborúba - feleli Gáspár.

Nem sokáig tapogatja az utat, mert telik az idő. Ráfordítja tehát a szót, amire szükség és jó. Vagyis eládja okosan, hogy János úrral baj van, mégpedig olyan baj, ami szívből jött, és csak fiatalokkal szokott megtörténni. Sokat vágyódott és epkedett Regina néni után, s szegény jó János úr úgy belézavardott a hasztalan epedésbe, hogy meg akarja gyilkolni magát. Most is az ágya mellé rakta csőre töltve a puskát s melléje a fejszét.

Regina néni egyre jobban mereszi a szemét, s a végén már a két tenyere is összemegy, mint két öreg szerelmes.

- Mit csináljunk, Gáspár fiam? - kérdi könnyöregve.

Gáspár tudja az orvosságot, s így szól:

- Fussunk s mentsük meg!

Hamar megindulnak, s nagy szuszogva meg is érkeznek a János úr szobájába. A lámpa hunyorg az öreg feje mellett, de maga János úr elcsigázva alszik.

- Költse fel! - súgja Gáspár.

Ugyanakkor maga félrehúzódik, hogy az öreg ne vehesse észre, ha kipattan a szeme.

Regina néni megsimogatja az öreg nyugdíjas legényt; a szája elgörbül, és édes örömkönny fénylik a szemében, ahogy mondja:

- János, édes emberem!...

János úr kinyitja a szemét, ami úgy rebben rögtön, mint két felzavart madár. S a következő pillanatban felugrik, hogy a fegyverhez nyúljon, de akkor ott terem Gáspár, és megfogja az öreg kezét.

- Ejh, ejh! - mondja neki. - Hát így kell fogadni a menyasszonyt!

János úr kutatva, majd merengve nézi az asszonyt, s azután Gáspárra tekint kérdő szemekkel.

- Hát örvendjen! - mondja neki a fiú. - Ha maga idehívna az én kedvesemet, ne féljen, én is örvendenék!

Abban a pillanatban csodálatos változás látszik a János úr arcán: kivirul, mint a tavaszi mező, benépesedik szép és megható virágokkal, s a lélek szellője játszadozik hegyein és völgyein. Aztán megfogja a Regina néni kezét, és azt mondja:

Most már nem vagyok egyedül...

Gáspár csendesen kimegy, és a tornácon leül a székre, mintha vigyázna a tavaszi világra. S miközben örömteli bölcs arcát babusgatja a hold, a nagy csendben hallatszik, amint a cinegék valahol pihegnek.

TAMÁSI ÁRON

Tavasszal

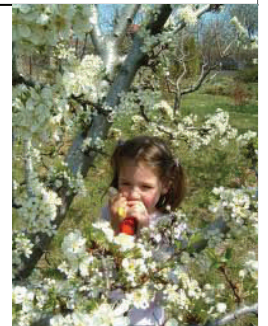
Én tavasszal csak a napot nézem, egek kékjét s friss hajtást a tönkön; s Szent Ferencként száz öröme késszen a világot himnusszal köszöntöm.

És, ha néha a földre pillantok, észreveszem a rút fereg-rágott tavalyősi korhadt levélhantok tövében a fehér hóvirágot.

És hogyha a zöldleveles erdőn süvöltő szél-orkán nyilal át, én akkor is hallom a csicsergő füttyörésző madár kedves dalát.

S ha már a Sors mindent összetépett, ha jönnének: bűn, betegség, átok,- mégis hiszem a Jót és a Szépet, s halálban is új életet látok!

Kunszery Gyula

Derű, humor, nevetés a lelki életben

A derű a lelki egészség fontos része; a humor az evangelizáció, az alázat, az elfogadás és a gyógyulás eszköze – mondta november 15-én tartott előadásában az amerikai Maryknoll Missziós Központban James Martin jezsuita.

Az egyház nem becsüli túl sokra a derűt, és ez tragikus. Aki igazán mély kapcsolatban van Istennel, az derűs. Aki mindig halálosan komoly, annak állapota valószínűleg komolyan halálos – mondta James Martin „Istennel együtt nevetni – derű, humor és nevetés a lelki életben” című előadásában, amelyet jezsuitákról, ferencesekről, trappistákról szóló viccekkel fűszerezett, több mint félezres hallgatósága élénk derűtségére.

Az előadó utalt rá, hogy Jézusnak jó humora volt, és mások humorát is értékelte. A szentírásstudósok szerint egyes példabeszédei minden bizonnyal megmosolyogtatták hallgatóságát. Hogy mi nem találjuk őket humorosnak, annak egyik oka, hogy annyiszor hallottuk már őket, hogy megkoptak, ellaposodtak, mint a régi pénzérme oldalán a recék; a másik, hogy maguk az evangélisták is tompították a humort – a zsidó kultúrában ugyanis Istenről csakis nagyon komolyan lehetett szólni; a görögök a beszédben a logikus érvelést, a rómaiak pedig a gravitást, a méltóságteljes kifejezésmódot értékelték.

A mai egyházi vezetőknél a humor szinte rosszpontnak számít, pedig követelmény kellene hogy legyen – fogalmazott Martin, a humort ügyesen alkalmazó Timothy M. Dolan New York-i

érsek példájára utalva, aki egyszer egy stadionban tartott kateketikai konferencián mondott beszédében arról elmélkedett, hogy nem is olyan egyszerű olyan helyen beszélni, ahol stopperóra és pontozótábla is van...

Martin kiemelte, hogy a humor és a nevetés a szentek életében is mindenütt jelen van, és vonzóvá teszi őket. Amikor például Boldog XXIII. János pápa ellátogatott a római Szentlélek kórházba, az intézményt vezető szerzetesnővér „a Szentlélek főnöknőjeként” mutatkozott be. Mire János pápa így felelt: „Hát akkor fölöttem áll, mert én csak Krisztus helytartója vagyok.”

Az előadó szerint a humor az evangelizáció eszköze, mert a pozitív életszemléletű emberekből a feltámadásba és a jó győzelmébe vetett hit sugárzik. Megemlítette, hogy Peter-Hans Kolvenbach korábbi jezsuita generális, ha arról kérdezték, hogyan lehet új jezsuita hivatásokat ébreszteni, mindig azt mondta: „Éld derűsen a saját hivatásodat!” Martin hozzátette: „Ugyan ki akarna egy búslakodó közösséghez csatlakozni?”

A humor segít az igazság felismertetésében, önmagunk megmosolygása az önteltség jó ellenszere. A derű ugyanakkor a keresztény bátorság kifejezője is. Szent Lőrinc, a 3. századi vértanú, miközben rostélyon süttöttek, odaszólt kínzóinak: „Fordítsatok meg, ez az oldalam már megsült”. A vértanúság derűs elviselése azt hirdeti: „Nem félek a haláltól; tudom, hogy a Megváltóm él.”

A humor erősíti Istennel való kapcsolatunkat, mint ahogy a jó emberi kapcsolatokban is helye van a nevetésnek. Életünk meglepetéseiben Isten játékosságát fedezhetjük fel – idézi az előadót az americancatholic.org internetes lap.

Mit tegyek, hogy mélyebben találkozhassem a Szentlélekkel?

1. Imádkozz mélyebben! Minden imában tudatosítsd Isten szerető jelenlétét. Kérd ima előtt a Szentlelket, hogy tanítson jobban imádkozni. (Pl. így: "Jöjj Szentlélek! Világosíts meg! Nyisd meg a lelkem!") (Vö. Róm 8,14-16, 26, Gal 4,6)

Biztosíts állandó időpontokat imádságodnak (pl. minden reggel és este ugyanazon időben egy-egy negyedóra...), s a szentségimádságnak is (ha lehet, azonos napon, azonos időben).

2. Minden nap ajánld fel magad a Szentléleknek - add át magadat az Ő vezetésének (lehetőleg a reggeli imában). (Vö. Jn 16,13) Ebben segítségére lehet a fenti ima-felajánlás.

3. Különösen figyelj a Szentlélek indításaira (Vö. Gal 5,16), - akár a lelkiismeretben hangzik el az, akár pl. egy testvér vagy családtag kérése által. - Szokd meg, hogy azonnal és örömmel válaszolj hívásaira, akkor is, ha nehéz. (Pl. úgy, hogy bensődben kimondod Neki: "igen", s megteszed, amire hív.)

4. Lépj ki magadból. Minden nap úgy indulj reggeli imádból, hogy: ma örömet akarok szerezni másoknak. (Tégy konkrét elhatározást: pl. ma oda fogok lépni X-hez, aki tegnap megbántott, vagy felhívom Z-t, akivel rég nem találkoztam...) S ha szeretsz, a Lélek kinyilatkoztatja magát Neked. (vö. Jn 14,21)

5. Légy tudatosabban Krisztus tanúja az emberek előtt, elsősorban szeretetteddel. - Vágyódj rá, hogy konkrétan is közelebb vezethesd embertársaidat Jézushoz. Ne félj - kellő időben -

beszélni is hiedről! Kérd ilyenkor a Lelked, és Ő vezetni fog. (Vö. Lk 12,12, Iz 61,1)

6. Építsd a szeretetet, az egyetértést, különösen ott, ahol kritikával, széthúzással találkozol. (Pl. határozd el, hogy aznap mindenkiről jót mondasz.) (Vö. Róm 13,8, 2 Kor 13,13)

7. Ha valami fáj, öleld át a szenvedő Megváltót, s Vele egyeítsd szenvedésedet. Különösen, ha közeli testvéreid részéről ér fájdalom... (Bensődben minden alkalommal mondd ki: "Neked ajánlom".) Így részese vagy Jézus megváltó szenvedésének, s a Szentlélek kiadásának. (Gal 5, 24-26)

8. Ne aggódj! Bízd rá magad a Mennyei Atyára s a Szentlélek vezetésére. (Vö. Mt 6,33-34) Tudatosan élj a Lélek szabadságában, s próbáld sugározni ennek a szabadságnak örömét. (Gal 6,22-26)

9. Hidd és reméld, hogy a Szentlélek képes minden nehézség közepette - általad is - megújítani közösségedet és az Egyházat. Ezt a reményt sugározzák életed és szavaid. (Vö. Róm 15,13, Ef 1, 17-19) (A reményt akkor tudod sugározni, ha az imában s a szentségekben is rendszeresen merítesz a Lélek "forrásaiból".)

10. Merj mindig újra kezdeni! Minél inkább magunkban bízunk, annál gyakrabban elesünk. Ha jobban a Szentlélek vezetésére bízunk magunkat, csökkennek az elesések (Ez a fejlődés egész életünk útja. Róm 8,5-11) Minden elesésed, gyengeséged ellenére - ha hiszel - a Lélek képes új szívet és új lelket adni beléd. (Ez 36,26, 2 Kor 3,17)

Édes

Az élet édességét a gyermekek adják. Egy olyan kiterjedt birodalom lakói ők, amelynek alapja a szerelem és hegy-völgye a szeretet. Fővárosa a szív, folyója a megértés, csapadéka az öröm, légjárása a derű, vihara a nevetés, csalítja a huncutság, tavai a mosoly meg az ének.

Amikor az ember fülig szerelmes, akkor azért fohászkodik, hogy ó, édes Istenem, add, hogy ez mindig így maradjon! Hiszen akkor elképzelni sem tudjuk, hogy ez a megelégedettség még semmi, sokkal csodásabb magaslatra emelhető. Ráadásul úgy, hogy a következőkben nem a mi drága kettősünk lesz az életünk, hanem ez megtörik, és hármassá válik. A szerelmes házaspár oda-vissza, lényegében botra emlékeztető viszonya körre kerekedik. Megjelenik valaki, eddig még soha nem létezett a világon, aki egyikünkre és fölmenőinkre sem hasonlít ikerként, mégis mindenkit, az egész családot fölismerjük benne.

Nem szaladgál, nem beszél, nem okos, nem szép, nem ügyes, teste szőrös, feje tán kopasz és ormótlan, horpadt is itt-ott, lába pilincka, hanem az egész bizony, úgy, ahogy van, édes. Az ő édessége hirtelen betölti a házat, s lesz két ember, a férfi és a nő kapcsolatának a ragasztója, még inkább gyűrűvé forrasztója. Édessége tanít meg addigi életünk értékére: a jó nem kívül terem. Nem a bulikban, a szép kirándulásokon, a közös lakás bútorában, a tévében, a sikerben, hanem abban, aki a mi életünk célja, az övének pedig az oka. És ez nem a szerelmi egyesülés, hanem édességből kifortt hármasság élet egésze. Nem vélet-

len, hogy a régi bölcsék, köztük Nyelvédésanyánk a hármast gondolták tökéletes számnak. A kettő, a kétpólusú bot mindig eltörhet, a háromlábú szék még csak nem is billeg.

A születés után telnek-múlnak a napok. Észre sem vesszük, hogy mi történt velünk, hanem egyszer – lassan-e, gyorsan-e, ki tudja – ráébredünk: ez a normális! Mindig így akartunk élni!

Ismerek hat-nyolc-tíz gyermekes édesanyákat és édesapákat. Sokfélék, de mindnek van valami különös ragyogása, ami gyönyörűvé teszi őket. A folyamatos édesség-kúra. És ismerek eredetileg csinos embereket, akik egyre keservesebbek, noha a szólás szerint „mindenük megvan”. De nincs. Azokról beszélek, akik valamilyen okból nem akarták, hogy az édes belépjen az életükbe, akkor sem, ha a világra jött! – leginkább azért talán, mert úgy vélték, hogy ők elég mézesek magukban is.

Különös dolog a méz, igen-igen hosszú ideig eláll, legfőleg megikrásodik. Ám ha vizet kap, erjedni kezd, szesz lesz belőle, mámorító, aki sokat iszik belőle, nem győzi keresni a talpával a földet. A szesz pedig idővel lassan, de biztosan fanyarodik – átalakul ecetté. Az édes élet – miként Fellini filmremekében is láttuk – mindig megsavanyszik. Ahol szétterül, ott nem terem mosoly, derű, megértés, huncutság – sivatag lesz körös-körül, kívül-belül.

A savanyú élet ugyan mire való? Amire a sótlan só?

Ha így sikerül, egyetlen mentsvárunk még mindig akad, az Édes Jézus!

Czakó Gábor

Elhunyt Regőczy István atya, az Isten vándora

2013. február 28-án este, életének 98. évében, hosszú, türelemmel viselt szenvedés után elhunyt Regőczy István atya, a Kútvölgyi Szűz Mária engesztelő kápolna lelkésze. Temetéséről később adunk tájékoztatást.

Regőczy István 1915. október 5-én született, egyszerű molnárcsaládban. Teológiai tanulmányait a belgiumi Bruges-ben végezte. 1943. március 28-án szentelték pappá. 1945-ben visszatért Magyarországra.

Máriaremetén volt hittanár és káplán; majd a Váci Egyházmegye szolgálatában Vácot megalapította a Sasfiókák nevezetű gyermekotthont több mint 300 hadiárva számára. Mint minden egyházi egyesületet és intézményt, a kommunista hatalom 1949-ben államosította és feloszlatta az árvaházat. Regőczy atyát Kistarcsára internálták. 1953-as szabadulása után Máriabesnyőre került, ahol lelkipásztori szolgálat mellett újabb gyermekotthont létesített, illegálisan. 1957-ben újból letartóztatták. A szabadulása után írt könyvei miatt – *Az én sasfiókáim, Sasfiókák viharban, Mi nem hallgathatunk* – illegális sajtótevékenység címén 1969-ben mint politikai foglyot 23 hónap szigorú fegyházra ítélték. Összesen hat évet ült a kommunisták börtönében. Büntetése letöltése után Pestszentlőrincen kisegítő lelkészként szolgált, majd a XII. kerületben hozzáfogott a romos Boldogasszony-kápolna felújításához, amelynek már lebontását fontolgatták. A kápolna mellett létrehozta a Táborhegy zárandokházat, s a helyet a magyarság engesztelő központjává tette. A kegyhely egy idő után szűkösen bizonyult, így jóval nagyobb kőkápolnát építettek, melyet 1991-ben szentelt fel Katona István váci segédpüspök. A Kútvölgyi kápolna ma is a szentségimádás, az engesztelés, a hálaadás és az imádság helye.

Regőczy István 1992-től, amikor Vác díszpolgárává választották, tíz éven keresztül szolgált lelkipásztor-ként Vácot – nem messze a fegyháztól, amelyben évtizedek óta végzett börtönmissziót. Munkásságáért Magyar Örökség-díjjal és Parma fidei – A hit pajzsa díjjal tüntették ki.

Az *Isten Vándora* című könyvében életútját írta meg. Évtizedeken át maga köré gyűjtötte az árva gyermekeket, és velük árvaházakat, templomokat, kápolnákat épített. E tevékenységéhez Belgiumból kapott komoly anyagi segítséget. Itthon számos nehézségbe ütközött, szinte évente más helyen kellett újrakezdenie lelkipásztori munkáját. Tíz papnövendéket taníttatott, hét templomot építtetett, háromszáz árvát nevelt fel, tizenegy magyar és öt flamand nyelven íródott könyvével ért el sikert. Rendületlen hittel és kitartással 94 évesen még mindig dolgozott a Kútvölgyi kápolnában – mondta laudációjában Bolberitz Pál 2010 februárjában, a Parma fidei – A hit pajzsa díj átadásakor.

Magyar Kurír

Thoma László

Mivel tartozunk egymásnak?

Amit csak egy szülő adhat a gyermekének

Mindenki mindenkinek tartozik. A körbetartozások, eladósodottság világát éljük. Kölcsönösen függünk egymástól. A kapcsolatokban, ha túl sok lesz a függés, csökken az őszinteség, az intimitás. A felgyülemlett adósság megköti, ellehetetleníti az embert épp úgy, mint a megváltoztathatatlan függés.

Miközben látom a tartozások és függések világát, felmerül a kérdés bennem, hogy valójában mi az, amivel leginkább tartozunk egymásnak? Tudjuk az Írásból: „... hogy egymást szeressétek.”

A tisztelet tulajdonképpen a szeretet a legnemesebb formában. A legnagyobb tartozás és a legádázabb adósságunk mégis a másik ember tisztelete. Alapvető módon hiányzik a legtöbb szinten, ezért már teljesen hozzászoktunk.

Szülők és gyermekek: kölcsönösen tiszteletben kell tartanunk egymást! Most mégis a szülőkhöz szólnék. Szeretném megszólítani szülőtársaimat, mindazokat, akikre gyermeket bízott a Mindenható. Mivel is tartozunk gyermekeinek?

Apák: tartoztok a fiaitoknak azzal, hogy tisztelitek őket! Hogy tiszteletben tartjátok határaikat, őket magukat, mint egyedi, önálló lényeket. Bátorítsátok és tartjátok tiszteletben őket fiúi, férfi

mivoltukban! Ne alázzátok meg őket és ne keljetek versenyre velük, hiszen idővel úgyis mindenben le fognak győzni titeket! Tartoztok nekik azzal, hogy példaként lesztek, vállalva a becsületesség és a tisztesség mindennapi harcait! Tartoztok nekik azzal is, hogy tiszteletetek jeleként elismerjétek és akár ki is mondjátok nekik: „Biztosan olyan férfi válik majd belőled, fiam, aki megbízható, biztonságot ad a környezetének, társának és gyermekeinek! Bízom benned, hogy többre viszed, mint én, és még jobban fogod csinálni, mint én!”

Apák, tartoztok a leányaitoknak is azzal, hogy tisztelitek őket! Tiszteljétek bennük a felcseperedő nőt! Tiszteljétek őket és tartjátok tiszteletben a határaikat, hogy

magukat! Legyetek irántuk lovagiasak és nagyvonalúak, rajongjatok értük! Tartoztok az apai öleléssel, amit ha nem adtok meg, másnál keresik majd, de nem találják soha. Tartoztok leányaitoknak azzal, hogy tiszteletetek jeleként elismeritek és akár ki is mondjátok nekik: „Biztosan olyan nő válik majd belőled, leányom, aki gondoskodó, szerető és sok melegséget nyújt a környezetének, társának és gyermekeinek! Bízom benned, hogy olyan nő leszel, aki örömmel fogadja el és éli meg női mivoltát! Bízom benned, hogy sokra viszed, és nem fogod elkövetni az én hibáimat!”

A feltétel nélküli szeretettel, és a feltétel nélküli elengedéssel is. Tartoztok nekik azzal, hogy vigyáztok, nehogy egy életre magatokhoz láncoljátok őket és ne akarjátok majd leendő társuknak átengedni őket! Tartjátok tiszteletben fiaitokat és ne várjátok el tőlük azt, amit nem nekik kell betölteni az életetekben! Ne keressétek náluk azt a vigasztalást és biztonságot, amit férjetekeknek kell(ene) megadnia nektek! Ne rakjatok rájuk gyerekként elhordozhatatlan terheket! Tartoztok a növekvő távolság elismerésével is, ami bár veszteség, de egy újnak a születése is mind az ő, mind a ti életetekben. Tartoztok nekik azzal, hogy tiszteletetek jeleként elismerjétek és akár ki is mondjátok nekik: „Biztosan olyan férfi válik majd belőled, fiam, aki boldoggá tud tenni egy nőt! Bízom benned, hogy többre viszed, mint én, és továbbadod majd azt a melegséget és bensőségességet, amit tőlem tanultál!”

megélik: mit jelent igazán nőnek lenni.

később ne gondolják azt magukról, hogy velük bármit megtehet egy férfi! Legyetek velük igazságosak, ne-hogy áldozatként definiálják saját

Tartoztok azzal, hogy továbbadjátok nekik azt, hogy nőnek lenni jó és kiváltság! Bátorítsátok őket, hogy megtalálhassák magukban az értéket, és soha ne higgyék el magukról, hogy nőként nem érnek annyira, mint egy férfi! Tartoztok nekik azzal, hogy megvédtétek magatokat, ha kell, a férfikkal szemben, hogy megtanulhassák: egy nővel nem lehet bármit megtenni! Tartoztok nekik azzal is, hogy nem nyomjátok el őket, amikor már kezdenek jobb nőkké válni, mint ti magatok! Tartoztok az elismeréssel és annak elfogadásával, hogy lehetséges másként is boldog nőnek lenni, mint azt te korábban gondoltad vagy élted! Tartoztok leányaitoknak azzal, hogy tiszteletetek jeleként elismerjétek és akár ki is mondjátok nekik:

Családi kuckó

„Biztosan olyan nő válik majd belőled, leányom, aki örül női teremtett voltának! Bízom benned, hogy olyan nő leszel, aki tovább tudja adni az életet! Bízom benned, hogy jó anya leszel, akár jobb is, mint én voltam, és nem fogod elkövetni az én hibáimat!”

Lehet, hogy most felháborodsz a fenti sorokon. Igen, mindez felháborító. Felháborító, hogy mindez nem természetes, és a tisztelet alapvetően hiányzik világunkból, kapcsolatainkból.

A jó hír az, hogy Jézusban, az Ő áldozatáért lehet rendezni a tartozást, újat kezdeni, megbocsátani egymásnak - hiszen Ő is megbocsátott nekünk. Ezért van reményünk arra, hogy az életünk nem a tartozások további halmozásáról szól...

HUMOR - SAROK

Egy alkalommal egy nagy gyülekezet lelkipásztorát egy barátja látogatta meg és megkérdezte tőle:

- Mennyi tagja van a gyülekezetednek?

- Ezer - volt a válasz.

- No de ebből az ezerből, mennyien aktívak?

- Mind azok.

- Valóban?

- Igen. Egy részük az Úrért buzgó, más részük az ördögért.

KAMASZVONAL

Csak „lazán”!

Sokszor elgondolkodtat a kérdés; miért éppen akkor lazítunk az erkölcsök, elvek, eszmék terén, amikor köröttünk is minden lazul, és nekünk éppen ellensúlyoznunk kellene a szétesés lassú, de biztos folyamatát. Persze, hatással van ránk a külvilág... De nem a meddő népszerűséget hajszoljuk, ha minden erőfeszítés nélkül átengedjük magunkat a sodrásának?

Anett: Atyám, én segíteni akartam, de elhajtotta a barát-nómet.

András atya: Kit, milyen ügyben és hova?

Anett: Atya panaszkodott, hogy nem kap albérlőt a családjuk üres lakásába, mennyibe kerül így, meg minden, ezért adtam meg egy évfolyamtársamnak a mobilszámát, de atya két perc alatt elküldte őt melegebb éghajlatra. Pedig teljesen lelkes volt, mert elég szerényen vannak eleresztve.

András atya: A te évfolyamtársad volt? Ez érdekes. Először is, a mobilszámom nem publikus. Másodszor finoman rákérdeztem, hogy ki menne oda lakni, mire közölte, hogy ő, a barátnője, meg annak a barátja. Ekkor szakadt meg a beszélgetésünk.

Anett: Miért, mi a baj? Szegények most tényleg szanaszét laknak, és ennél jóval költségesebb, meg zajosabb helyeken.

András atya: Szerinted mi a baj? Én biztosítok alkalmat arra, hogy az egyik lány összeköltözhessen a barátjával?

Anett: Atyám, de hát katolikusok!

András atya: Annál kínosabb a helyzet.

Anett: Ennél atya lehetne egy kicsit lazább. A fiatalok ma így élnek, ha becsukják maguk mögött a lakásajtót, atya mit törődik vele, hogy mit csinálnak?

András atya: Látod, én is itt akadok el. Lehet, hogy semmi bűnösöt nem tesznek, de ez már engem sem érdekel. Az viszont sokkal jobban, hogy ne csukódjon be mögöttük az én lakásom ajtaja, amíg nem házások.

Anett: Gondoltam, hogy ez volt a baj, de nagyon nehezen tudtam nekik elmagyarázni. Na és ha hoztak volna plébánosi ajánlást arról, hogy rendesek?

András atya: Akkor felhívtam volna az ajánló kollégát, és szakmai eszmecezerét folytattam volna vele.

Anett: Na, hát nem irigyelném szegényt. Nem gondolja, atyám, hogy más papok sokkal lazábbak, jobban, rugalmasabban alkalmazkodnak a mai világhoz?

András atya: Lehet, bár a baráti körömben elég következetes papok forgolódnak. Viszont te itt vagy köztünk, látsz mindent. A liturgiában, a hitoktatásban, a szentségekre való készülletben.

Anett: Na, hát ez az. Van, aki elmondja, hogy sokféle pikk-pakk megoldanak mindent, és sokkal többen vannak az elsőáldozók, bérmálkozók is... Na, jó, jegyespárt itt is rengeteget látok.

András atya: Erre nem tudok újat mondani, bár most nálunk is minden emelkedik. Az emberek talán kezdik belátni, hogy mi az igazi érdekük.

Anett: Na és mégis mi az?

András atya: Sosem hallottad még a messze földön híres mondásomat?

Anett: Jaj, sejtem, melyiket.

András atya: Nálunk nehezebb kereszténynek lenni, de könnyebb üdvözülni. Máshol talán könnyebb illemlereszténynek lenni, de nehezebb üdvözülni. Hiszek benne, hogy a végső statisztika a magamfajtaikat igazolja majd.

Anett: Ez tuti, és akkor most a barátnőmék hova menjenek lakni?

András atya: Hát az említett felállásban hadd ne kelljen kimondanom, hogy igazából mit javaslók. Esetleg egy galambdúc vagy gólyafészek is megfelelő lenne, bár itt, a Fővárosban nem sokat találunk.

Anett: Nem értem, atyám, néha annyira maradi tud lenni, máskor meg az észjárása azt mutatja, hogy nagyon is tartja a lépést a mi világunkkal. Hogy tud egyszerre elviselni két enynyire eltérő irányt?

András atya: Nehezen, de muszáj. Ha veletek sodródnék, semmiben sem segíthetnék rajtatok, ha meg elszakadnék a ti világotoktól, akkor mindenre legyinthetnétek, hogy persze, nem is a mában élek. Nyugodj meg, nem az ellentéteket, inkább az egyensúlyt próbálom fenntartani.

Pajor András

Az új pápa első szavai a hívekhez

Jean-Louis Tauran protodiakónus bejelentése után az új pápa, az argentin jezsuita Jorge Mario Bergoglio, eddigi Buenos Aires-i érsek 20 óra 21 perckor kilépett a Szent Péter-bazilika erkélyére, és köszöntötte a híveket. Az eső ellenére a Szent Péter téren több mint százezen gyűltek össze, és ünnepelték az új pápát.

Bergoglio pápa ezekkel a szavakkal fordult a hívekhez:

Testvéreim, jó estét! Tudjátok, hogy a konklávé kötelessége, hogy püspököt adjon Rómának. Úgy tűnik, a bíboros testvéreim a világ másik végére mentek el érte, de itt vagyunk. Köszönöm a fogadtatást. A római egyházmegyei közösségnek megvan a püspöke: köszönöm!

Először is imádkozni szeretnék emeritus

püspökünkért, XVI. Benedekért. Imádkozzunk érte együtt, hogy az Úr megáldja és a Szűzanya oltalmazza.

A Szentatya ezután elimádkozta a híveket a Miatyánkot, az Üdvözlégyet és a Dicsőséget, majd így folytatta:

Most pedig induljunk el ezen az úton: a püspök és a nép közös útján. A római egyház útja ez, azé a városé, amely a szeretetben minden egyházat vezet. A testvériség, a szeretet, a köztünk lévő bizalom útja ez. Imádkozzunk mindig egymásért, kölcsönösen. Imádkozzunk az egész világot, azért, hogy széles körű testvériség valósuljon meg.

Azt kívánom, hogy ez az út, amit ma kezdünk az Egyházban, és amelyben engem az itt jelenlévő bíboros helynököm fog segíteni, gyümölcsöző legyen ennek a gyönyörű városnak az evangelizálásában!

Most szeretnék áldást adni, de előbb, előtte szívességet kérek tőletek: mielőtt a

püspök megáldaná a népet, azt kérem, hogy ti imádkozzatok az Úrhoz, hogy Ő megáldjon engem: a nép imáját kérem, amely áldást

kér püspöke számára. Mondjuk el csendben ezt az imát, a ti imádságotokat értem. Ferenc pápa Urbi et orbi áldást adott minden jelenlévő hívőre, majd így búcsúzott tőlük:

Testvérek, elköszönök. Nagyon köszönöm, ahogy fogadtatok. Imádkozzatok értem, és hamarosan újra találkozunk! Holnap a Szűzanyához szeretnék menni imádkozni, hogy oltalmazza Róma egész városát. Jó éjszakát és jó pihenést!

Magyar Kurír (It)

404 ERROR

Hogyan magyarázzák a különböző felekezetű hívek, ha meglátják az Error 404-et?

Református magyarázat: Bizonyára nem Isten akarata volt, hogy megnyisd ezt a linket! Így jártál, sajnáljuk.

Baptista magyarázat: Bizonyára bűn van az életedben! Tarts bűnbánatot, és majd utána próbálkozz újra!

Karizmatikus magyarázat: Ne félj és ne nyugodj bele, hogy a Sátán meglopott!

A kezdedben van a kötés és oldás hatalma! Parancsold az oldalnak, hogy NYÍLJ MEG!

Evolúcionista keresztény magyarázat: Ne álltasd magad, itt egyszerűen hiányzik egy láncszem! Nincs oldal a link mögött!

Katolikus magyarázat: Imádkozzunk Sevillai Szent Izidorhoz, az internet védőszentjéhez közbenjárásért!

Evangélikál magyarázat: Bizonyára a Szentlélek bezárta előtted ezt az ajtót, mint Pál előtt Ázsiában. Olvasd el az Apcsel 16,6-7-et. Meg a Róma 8,16-ot. Utána az egész római levelet. Aztán esetleg próbálkozz újra.

Liberális keresztény magyarázat: Lehetséges, hogy a keresett oldal tartalmát a kiüresedett egyházi tradíciókat megkérdőjelező, őszinte és szókimondó hangvétele miatt a fundamentalista keresztény szerkesztők törölték.

Fundamentalista keresztény magyarázat: Lehetséges. Bár az igazi probléma a Harry Potterre vonatkozó utalás volt.

Keresztény magyarázat ateistáknak: Az egyetlen oka annak, hogy itt hiányolsz egy oldalt az, hogy a szívedben van egy úr, amit muszáj betöltened! Ne hidd, hogy ez az oldal betöltheti! Térj meg! (Aztán esetleg próbálkozz újra.)

(forrás: apcsel29)

Elgondolkodtató

Ha az angyalok irigykedni tudnának, két dolgot irigyelnének tőlünk, először a Szentáldozást, másodszer a szenvedést. (Szent Fausztina)

Ahogy az árnyék követi a testet, úgy követi az Isteni kegyelem azt aki alázatos módon gondolkodik és hisz (Paiszosz sztarec)

Nem az a szent akinek nincs hibája, hanem aki odatapad Krisztushoz (Barsi Balázs)

Semmi sem törheti meg az ember szívét, csak a szeretet (Trausch Li-za)

Amikor szeret valaki, akkor máshogy mondja ki a neved. Valahol érzed, hogy az ő szájában biztonságban van a neved" (Zsolti-4éves)

"Te megfeszítéd azokat, akik szeretnek Téged" (VonBloy)

A legjobb immunanyag, ha hagyod, hogy Isten szeressen téged. (Á.)

„Amikor Isten magához akar vezetni bennünket, felhasználja az egész teremtett világot. Ő mindennek a Teremtője, tehát minden azért van, hogy bennünket magához vezessen." (Fabrice Hadjadj)

Minden szenvedésben fontos észrevenni Isten, tökéletlen embereken keresztül létrejövő munkálkodását. (Von Balthasar)

Arra hívott el Isten, hogy vele tökéletes kapcsolatban éljek és másokban is azt a vágyat ébresszem, hogy vele járhasanak. (Oswald Chambers)

Ha Isten a világot megalkotta, akkor veled is elbír. (P.B.)

A könyvekben keressük az Istent, az imádságban rátalálunk. (Pió atya)

Mekkora öröm Istent szeretni (Vianney Szent János)

Aki megteremtett nélküled, nem üdvözít nélküled. (Szent Ágoston)

Annyi vértanúja az egyháznak, mint a XX.században, szinte soha nem volt. (Székely János segéd-
püspök)

T o v á b b a d o m

Boldogok a rugalmasok, mert ők nem törnek meg

Ne hidd el soha, hogy a nap azért süt rád, mert megtisztítottad az ablakot.

Amikor Isten ad neked egy álmot, az a te erődre van szabva.

Jézus nem tataroz, hanem újjáteremt!

A kudarcból való félelem legyőzése azzal kezdődik, ha hiszed: Isten azt akarja, hogy sikerüljön.

Isten úgy szeret minket amilyenek mi vagyunk, de annál jobban szeret minket, hogy ilyenek is hagyjon minket.

Jézus olyan, mint egy hatalmas szurkolótábor, mely arra biztat, hogy nyerjünk.

Én nem kérdőjelezem meg a te létezésedet - / aláírás : ISTEN /

Legközelebb, ha azt gondolod, hogy tökéletes vagy.....Próbálj a vizen járni!

Uram, segíts olyan emberré válnom, amilyenek a kutyám hisz engem!

Isten nem a szabályok gyűjteményére hív minket, hanem a Vele való egységre, ahol már bármit merek kérni Tőle.

Addig kell imádkozni, amíg az Úr azt nem mondja, hogy OK most már megteszem.

Elég gyengének látszott a hite, így minden erőmmel helyette is hittem.

Elveszítetetlen kincsünk: Istengyermekségünk. Soha nem veszítjük el.

Bűnösöknél a segítséget...a lábmosással kezd és ne a fejmosással.

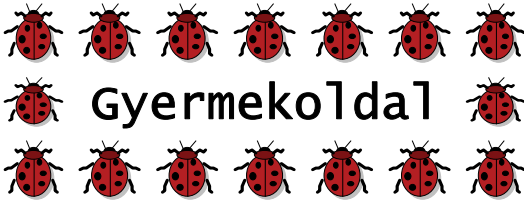
Hogy milyen a kapcsolatom a környezettel? Olyan amilyen az Istennel való kapcsolatom...

Odaszeretni az embereket Krisztushoz..

Krisztust közvetítem vagy vallást gyakorlok mások előtt?

Tudni akarod mi az értéked? Nézd meg az árat, amit fizettek érted!!

REJTVÉNY A szürke színnel kiemelt sorokban Izajás könyvének egy sora van elrejtve.

A számok betűt jelölnek. Azonos számhoz azonos betű tartozik. A megadott betűket beírva és a többi számhoz tartozó betűt kitalálva kell értelmes szavakat alkotni.

JÁTSZANI JÓ!

Kijelöljük, ki legyen a macska, a többiek egerek. Az egérkéknak szalagot tűrünk a nadrágjukba hátulra, mintha farkincájuk volna. A macska kergeti őket, és el kell lopnia az egerek farkincáit.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22
I		T		Y	R	D			G			V	L			N					É

3	20	20	10	5	20	17	10	20	3	20	7	★
★	6	2	★	5	★	3	22	14	4	6	12	7
12	6	12	17	5	12	14	11	12	★	21	14	18
2	20	17	10	★	1	17	1	7	★	17	14	14
1	17	20	8	17	★	4	9	8	17	5	12	★
10	21	13	★	1	14	14	20	11	★	★	11	12
12	2	20	16	★	17	14	17	★	6	1	12	17
2	20	11	16	20	6	22	3	19	4	3	★	1

Zsoltárénekesek és Ministránsok téli túrája

2013. február 23-án kirándulni mentünk – volna, de a havazás átírta terveinket. A legbátrabbak így is útra keltek volna Lóránt atya oldalán, ez bátorságkuponnal el is lett ismervé, de a személyes biztonság érdekében jövő szombatra tolódott a nagy út! Március 2-án reggel 8-kor tehát nagy izgalmakkal startolt Tűzmadarunk a templom előtti parkolóból. Az utazás fergeteges hangulatban telt, ezt a későbbiekben többen ki is emelték.

11 óra felé Horvátzsidánytól nekivágtunk gyalogos zarándoklatunknak a Mária út egy szakaszán, és meg sem álltunk a Peruska Mária kápolna érintéséig. A zarándokhely egyik kuriózuma a több száz éves tölgyfa, melyen egy Mária kép függött, s éppen ez alatt akadtak 3 nap után éppen és egészségesen a peresznyei gróf 3 éves fiára, aki elveszett a vadászaton. Ettől a naptól fogva a gróf köszönete és hála jeleül rendeletbe adta, hogy minden évben ezen a napon (szeptember 8. Kisboldogasszony ünnepén) hálaadó szentmisét szolgáltatassanak itt. A kápolna körül kialakulóban van a mesterségek és hivatások védőszentjeinek szoborparkja, mely egyedülálló lenne Európában. Jelenleg közel 37 szoborral büszkélkedhet, s ez a szám folyamatosan bővül. A kegyhelynél került sor a zarándoklat fontosságáról összeállított előadás meghallgatására, illetve a csoportok mérkőzésére.

Az idő sürgetett bennünket, ezért tovább indultunk 8 km-es zarándoklatunkon. Bizony türelmet próbáló túrában volt részünk, helyenként térdközépig süllyedtünk a hóban, ez persze csak fokozta a társaság kalandvágyát. Út közben geocaching ládákat kerestünk, legközelebb talán több sikerrel. Csepregnél betértünk a művelődési házba, ahol megnéztük a Változó szerelem című tanulságos filmet arról, hogyan is élnek meg a lányok és a fiúk ugyanazokat a dolgokat.

Ezután következett az amúgy is vidám nap megkoronázása a Búki strandfürdőben. Mindenki kedvére válogathatott a medencék és csúszdák kínálta élmények közül. Fél nyolckor megfáradtan és élményekkel gazdagon indultunk haza.

Csonka Laura

Hittanosok tavaszi kerékpártúrája

2013. április 27.

Indulás: 8.00

(1/2 8-tól kerékpárok teherautóra pakolása)

Utazás: busszal Keszthelyig, majd két keréken a Rezi-várhoz. (hazai kosztot hozz magaddal!)

A Rezi-várnál: játékoson (csapatokba osztva),

majd indulás Kehidára, a Termálba. (két keréken!)

Hazaindulás: kb. este 7 óra felé

Hazafelé a bringákat teherautó hozza, te pedig busszal jössz!

Kifogástalan állapotú cajgával gyere!

A lerobbant kerékpárosokat utánfutóra tesszük.

Láthatósági mellény szükséges!

Bölcsföldi András

Végképp eltörölni? Mosogatás, táblatörés, delete gomb. Úristen!

Az embereknek két fajtája van. Az egyik szeret törölni, a másik nem. Illetve aki törölni sem biztos, hogy szeret, de megteszi. De aki nem szeret, az általában nem is töröl. Én a második kategóriába tartozom: mosogatás után nem szeretek törölni, pontosabban sohasem szoktam, sőt időnként még másokat is lebeszélék róla. Egyrészt nem higiénikus, másrészt pedig fölöslegesnek tartom, hiszen a természet és a légáramlatok törvénye miatt úgyis magától megszárad.

Németországi ösztöndíj alatt három nemzet fiait éltek együtt (mi két másikkal) egy lakásban eltérő kulturális háttérrel, más-más szocializációval, igen más szokásokkal, egyéni attitűdökkel, amelyek leginkább a mosogatás-törölgetéssel voltak kapcsolatosak. A közösen használt konyha rémét minden kollégista ismeri és sok dolog szűrhető le abból, ki hogyan tartja rendben otthoni konyháját. A három náció tagjai tehát háromféleképpen mosogattak és törölgettek. A német fiú (Toni) mindig kevés vizet használt a mosogatáshoz (éppen hogy ellepte a tányért), az ő szava a hatékonyság és a spórolás volt. A kevéske vízbe tette tehát a mosogatnivalót, mindent alaposan bemosószerrel, majd öblítés nélkül a szárítóra tette a habban fürdőző tányért, vagy rögtön eltörölte, ami már együtt járt a törölrongy részleges tisztításával is. A román fiú (Vasile) láthatólag újdonságként fedezte fel, hogy van mosogatószer egy szépen formázott színes flakonban és a szivacs is tartozik hozzá. Többnyire mindig ugyanazt „főzte” magának (pityóka, virsli és káposzta). A zsiros tányért általában a hideg vizes (esetleg langyos) csap alá tartotta, ujjával többször megcsuszpoltta (?), majd a szárítóra tette. Néha látni lehetett a tányéron az ujjai kanyargó nyomát. A legrosszabb az volt, amikor aztán el is törölte a közös konyharuhával. Így ha a románok után a németek következtek, az nagyjából egyensúlyba hozta a törölkeendő tisztítását. Fordítva viszont ellenkező eredményt hozott. Aztán jöttünk mi, magyarok. Bezzeg! Mi bő vízzel elmostuk az edényeket a mosogatóban (bedugva), (+mosószeres szivacs bő Spülmittel), leöblítettük és kitettük száradni. Az előbb feltárt okok miatt a törölgetéstől általában eltekintettünk. Ha néha mégis, akkor inkább új konyharuhát vettünk elő vagy sajátot használtunk. A feleségem

persze néha kissé dühödött mozdulattal dobta a szennyesbe a zsiros törölkeendő, akkor még házasságunk elején jártunk, például kellett statuálni. Ráadásul anyósom munkavédelmisként hivatalból is tiltotta az edények ronggyal való simogatását. Törölni azóta sem szoktunk.

De a mozdulatok, az érzések, az illatok azóta is bennem vannak, és a szó: eltörölni. Vetítsük ki most e szót három mai példára!

Eltörölöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. (Ézs 44,22)

Ez a kicsit kevert kép nagyon szép és érzékeltes. Bár nagyon nehéz, próbáljuk mégis elképzelni. Azért nehéz, mert Istent emberalakban kell elképzelnünk. Két kép ötlük fel bennem. Az egyik: Isten, mint egy barokk festményen az angyalok, pufók arccal fűj,

Kitekinő

lehelete nyomán szél támad és szétfújja a felleget, melyek először egymástól távolodva halványulnak, majd teljesen eloszlanak. A másik, hogy Isten áll az égben, és mint egy jó tanár, letörli a tábláról a felírt vétkeket. Hiszen innen ismerős a mozdulat: a táblát mindig letörli valaki, a hetes, a szaktanár, s már nem látszik, ami oda volt írva. És a mozdulat ismétlődik: így törlik le az étterem tábláján a kifogyott ételt, a számítógépteremben a műanyag falon a filc nyomát, de a sztár tisztítószer is így törli le (legalábbis a tv-képernyőn) a sok mocskot az ablakról (egy mozdulattal), és a mai világban már a digitális táblára írt virtuális tintát is így törli kezünk egyetlen suhintása. A mozdulat ismert. Ami addig ott volt a táblán, az letörlődik, eltűnik, nem hozható vissza, végérvényesen megszűnik. Isten így törli el hűtlenségünket, így szünteti meg álnokságainkat, „törli ki” az emlékezetből a rosszat. A mozdulat már a Bibliából is ismert. Egy dobás és a bűnök a tenger fenekére süllyednek, egy tollvonás és megszűnik a bűn lajstroma, az adóslevél: Krisztus által a fára szegezve. De az ézsaiási kép még szebb, légiesebb: ahogyan a felhő eloszlik és semmivé lesz, s a következő percben már csak halvány emlékeink vannak a formájáról, úgy törli el Isten a vétkeinket. Mi, emberek mások vagyunk, mert ha megbocsátunk is valakinek, azért jól elraktározuk, hogy majd esetleg a kellő időben előhúzzuk az adós-kártyát. Mennyire más Isten! Ő teljesen eltörli bűneinket és vétkeinkről többé meg nem emlékezik. Fantasztikus tapasztalat, fantasztikus Isten. Egy

mozdulat és huss, volt bűn és nincs. Csodálatos felszabadultság...

Delete

Ismerős gomb. A gombok olykor határterületre visznek el. Döntéshelyzetbe juttatnak. Filmekben, könyvekben a fantázia megannyi gondolatával megáldott termékekben szerepel központi helyen a gomb. Lehetőleg piros. Amit meg kellene nyomni vagy éppen nem, amit el kell érni, el kell tüntetni, meg kell semmisíteni, vagy éppen övni, különben az semmisít meg minket. Ilyen furcsa kis négyzet a számítógép billentyűzetén a Delete-gomb. Jobbra, kicsit följebb van ujjainktól s ez a pár betű, amelytől leginkább tartunk. Persze hozhatunk olyan döntést is, amivel éppen a megsemmisítést szeretnénk elérni, de a rettegésünk tárgya inkább az, ha a hosszan begépelte levélre véletlenül a Del-t nyomjuk meg. De beszélhetünk itt elszállt dolgozatokról, összegyűjtött anyagokról, az „éppen menteni akartam” kétségbeesett magunk-igazolásáról. A Delete akkor is ott van, ha nem akarunk törölni. Vannak események, melyeket nagyon szeretnénk kitörölni emlékezetünkben, de nem tudjuk. Szeretnénk szavakat megszüntetni, melyeket kimondtunk valakinek, de nem működik a Delete. Pedig de jó lenne napokat, heteket, hónapokat (éveket?) kitörölni az életünkben, hogy nyoma se maradjon. És még a Lomtárból is kivetni, ami a purgatórium, a végső kivetés előtti állapot. Már ha a számítógépről van szó. Szóval miért is nem képes az agyunk törölni? Mi ragaszkodik bennünk ehhez a világhoz, sokszor saját tévedéseinkhez, vétkeinkhez, hibáinkhoz? Miért maradnak bennünk gyermekkori félelmek, apukánk megrovó tekintete, tanáraink megalázó szavai? És elhagyó barátaink utolsó mondatai, az utolsó találkozás emléke, a hangulat és helyzet, amit egészen pontosan tudunk rögzíteni? Miért nem működik a Delete? A törés miért is nem a felszabadulást jelenti?

Végképp eltörölni? *Folytatás* →

ÁPRILIS

Kölyökszelek futnak, füre hemperegnek, egyenes ösvényen kanyarogva mennek.

Földbevágó pelyhet fellegekbe fűjnek, repülő nagy sárkányt földközébe húznak.

Kiterítik selymét rétek illatának, esőcseppes ágat elmenőkre ráznak.

Szent-Gály Kata

Az utóbbi 25 évben a politikai élet talán egyik leggyakrabban idézett műve volt az „Internacionálé”, a modern munkásmozgalom himnusza. Politikai hozzáállástól függően szokták vagy pozitívan (hogy még mindig mennyire igaz) és negatívan (hogy lám, mennyire nem jött be ez az ideológia) értékelni. Politikai hozzáállástól függetlenül azonban elmondhatjuk, hogy az eredeti vers témájában, mondanivalójában talán senkitől nem áll távol, hiszen szolgának és rabszolgának lenni semmiképpen nem jó, s éhezni végképp nem. Vitatható módon még azt is mondhatjuk, hogy az Európai Unió és más szövetségi rendszerek valami hasonló elven működnek, s a fő cél nemzetközivé tenni a világot vagy legalábbis elsőként Európát. Részleteiben viszont már sok probléma van, hiszen a lényege által meg lehet ideologizálni minden gyilkosságot, házak, városok lerombolását, különböző osztályok megsemmisítését. Az ember időnként megretten egy ilyen „föf-föl”-ös kiáltozó és igazságra szomjazó tömeg láttán. Bár eredetileg (természetesen francia!) kávéházban énekeltek el munkások melynek neve stíluszerűen „A Szabadsághoz” volt, zárt körben. Nem is tetszett senkinek a vers, majd egy év múlva fedezte fel valaki egy füzetben, de igazán csak a múlt század húszas éveitől kezdődött nemzetközi karrierje, lett a nemzetközi munkásmozgalom forradalmi dala. (És csak 2002-ben lett jogdíj szempontból is emberiség közkincsévé.) Sok szlogen származik belőle, melynek révén sok gyakran más jellegű idézetekbe, irodalmi alkotásokba, politikai beszédekbe is bekerült. Jelentősen elősegítve ezzel is az intertextualitás elterjedését!

Föl, föl, ti rabjai a földnek,
Föl, föl, te éhes proletár!
A győzelem napjai jönnek,
Rabságnak vége már.
A múltat végképp eltörölni
Rabszolga-had indulj velünk!
A Föld fog sarkából kidőlni,
Semmik vagyunk, s minden leszünk!
Ez a harc lesz a végső,
Csak összefogni hát,
És nemzetközivé lesz
Holnapra a világ.
Védelmesz nincs felettünk,
se isten nem véd, sem király:
A közjó alkotói lettünk –
hát vesszen el, ki ellenáll!
Pusztuljon ez a rablóbanda,
a rabságból elég nekünk.
A lángot szítsuk, rajta, rajta!
A vas meleg, hát ráverünk.
Ez a harc lesz a végső,
csak összefogni hát!
és nemzetközivé lesz

holnapra a világ!

A legtöbbet idézett mondat (még keresztyén körökben is): „a múltat végképp eltörölni”. Sok kérdést vet föl ez az egyszerű szókapcsolat:

El lehet-e?

El kell-e?

Mit kezdünk vele?

Keresztyénként mi a véleményünk?

A mára már inkább csak lövöldözős filmek címévé avanszálódott szlogen a pusztításnak, a teljes megsemmisítésnek, a totális csapásnak a színimájává vált. Ha keresztyén szempontból szeretnénk megközelíteni a kérdést, mit mondhatunk? Vannak olyan dolgok, amelyeket végképp el kell törölni? Pl. a múltban? Vagy a múltat? Isten teljhatalmú úr, ő eltöröl mindent? A történelemben sokszor bekövetkezett, hogy egy szent helyet is földig rombolnak (+ még a só is). Jeruzsálemet pl. többször tették a földdel egyenlővé. Magyarország egyes részei elnéptelenedtek a tatárjárás után. És megemlíthetjük Varsót és Berlint is a világháború után, és Budapest is félig romba dőlt 56-ban. Orwell híres regényében (1984) folyton újírják a múltat, visszafelé változik a történelem menete. Az ellenség dühe tényleg a földdel egyenlővé akar tenni. De elpusztulhat-e így az ember? El lehet-e törölni a múltat? Végképp?

Zárásul hadd álljon itt Dobos Károly (egykori országos ifjúsági lelkész) rövid sztorija és személyes bizonyágtétele, amelyet egy ifjúsági áhítatoskönyv előszavában találunk meg, 99 éves korában írta le (Maradjanak szívedben...):

„Diákéveim alatt 14 éves koromban egy számtanórán történt sűgással kapcsolatban nagyon nehéz helyzetbe kerültem. Már az óra végén voltunk s a tanár megfenyegette az osztályt, ha a jövő órán meg nem mondjuk, ki sűgött feleletkor a mellettem ülő zsidó fiúnak, mindenkinek a jegyét matematikából egy fokkal lerontja. Én szegény fiú voltam, s csak úgy tudtam tovább tanulni, ha tiszta kítűnő voltam, mert azok tandíjmentességet kaptak. Sírtam, nem tudtam aludni. Mitévő legyek? S akkor iskolába indulás előtt egy fél órával Isten eszembe juttatta, hogy a szekrényben van édesapámnak egy Imakönyve: Szikszai: „Keresztyén tanítások és imádságok”. És ebben néhány nappal azelőtt láttam egy imát ezzel a címmel: „A bűnbánó bűnös imája!” „Ez kell nekem!” – kiáltottam fel magamban. Gyorsan kikerestem és elimádkoztam. A szívem teljesen megnyugodott. Istenre bíztam ügyemet s megtörtént a csoda; a tanárunk sem ezen, sem más órán elő sem hozta ezt az ügyet. Isten kitörülte emlékezetéből. Így indított el

engem Isten a saját szívemből fakadó imádkozás útján.”

Már akkor tetszett Károly bácsi stílusa, hite, őszintesége, s legfőképpen ez a szava: kitörülte. A mögötte lévő hit nemkülönben, hogy mindez nem a véletlenek játéka volt, nem a tanár feledékenységé, nem a körülménynek jóra fordulása. Isten törülte ki.

Isten meglepően sokféle módon szól az Ő népéhez

- Isten szól az Ő Fia által (Zsid 1,1-2)
- Isten szava hallható az Ő Igéjében, a Bibliában (Zsolt 138,2)
- beszél a teremtett világ által (Zsolt 19, 2-5)
- beszél a lelkiismeret által (Péld. 20,27)
- beszél a Szentlélek által (ApCsel 16,6-7)
- Isten gyakran használt embereket arra, hogy átadják üzenetét (Róm 10,17)
- halljuk beszédét a természeti jelenségekben (Zsolt 29,1-9),
- Ő szól a jelek és csodák által
- egyes embereknek szólt álmok és látomások által (pl. Jób 33,14-16),
- Isten szólhat a körülmények csodálatos alakulásával
- egyes emberek hallották Isten üzenetét angyalok közvetítésével (Mt 1,20-21),
- egy esetben beszélt egy állat által is (4 Móz 22,28-30)

Interjú Ferenc pápával 2007-ből

A 30 Giorni című lap által közölt interjúban Jorge Mario Bergoglio bíboros kifejti, mit tart fontosnak az Egyház missziójában, miben lát reményt és mit tart a legveszélyesebbnek az Egyház számára. A interjú első részét, amelyben a bíboros a Latin-Amerikai Püspökök V. Közgyűléséről szól, röviden összefoglaljuk. A második részt, amelyben a pasztorális tervek szerepéről és korlátairól, a garázsban történő hitoktatásról, a japán kereszténység fennmaradásáról és Jónás próféta menekülésének igazi okáról beszél, szó szerint közöljük.

Az interjú első részében Bergoglio bíboros kegyelmi pillanatnak nevezi a Latin-Amerikai Püspökök V. Közgyűlését. A 2007 májusában Aparecidában megrendezett eseménynek három jellegzetességét emeli ki: az alulról fölfelé irányuló munkát, Isten népének egységét és a missziós lelket.

„Közgyűlésünk nem egy előregyártott szövegből indult ki, hanem a nyílt párbeszédből. Az volt az alapállásunk, hogy mindent elfogadunk, ami alulról, Isten népétől jön, és nem annyira szintézist, mint inkább harmóniát igyekszünk teremteni, ami az Egyházban a Szentlélek műve. Egyedül a Lélek képes sokszínűséget, sokféleséget ihletni s ugyanakkor egységet is teremteni” – fogalmaz a bíboros. A közgyűlést egy Szűzanya-kegyhelyen tartották, ahol a püspökök élményszerűen megtapasztalták Isten népének egységét – folytatja. „Átéreztük, hogy népünkhöz tartozunk, hogy az Egyház Isten népeként zárandokol, mi, püspökök pedig a szolgálói vagyunk. A konferencia helyszíne a szentély alatt volt, ahová lehallatszott a hívek imája, éneke.”

Végül a közgyűlés harmadik alap gondolatával, Isten népének missziós küldetésével kapcsolatban Bergoglio kiemeli:

„Hogy hűségesek maradjunk, el kell indulnunk kifelé. Aki hűséges, elindul kifelé. Ez a misszió lényege. Az ember pontosan akkor lép ki önmagából, ha az Úrban marad. Paradox módon éppen attól

változunk, hogy megmaradunk, hűségesek maradunk, mégpedig nem a betűhöz, mint a tradicionalisták vagy a fundamentalisták. A hűség mindig változást, kibontakozást, fejlődést jelent. Az Úr átforma-lja azokat, akik hűségesek hozzá.”

Jorge Mario Bergoglio bíboros az interjúban elmondja, hogy mindezt szerette volna elmondani Rómában a 2007. novemberi bíborosi konzisztóriumon, ha egészségi állapota nem gátolja meg a részvételben. Hozzáteszi, hogy megemlített volna még két dolgot, amire ma egyre nagyobb szükség van: az irgalmat és az apostoli buzgóságot. Innen közöljük az interjút.

Mit jelentenek ezek Önnek?

Bergoglio: Az apostoli buzgóság szá-

momra magvetést jelent. Isten igéjének elhintését. Azt jelenti, hogy átadjuk annak a férfinak és annak a nőnek, akinek szól. Átadjuk az evangélium szépségét, a Jézussal való találkozás

csodálatos élményét... a többit pedig a Szentlélekre bízunk. Azt, hogy a mag kicsírázzon és termést hozzon, az Úr adja, mondja az evangélium.

Vagyis a küldetést a Szentlélek viszi végbe.

Bergoglio: A régi teológusok a lelket vitorláshoz hasonlították; a Szentlélek a szél, amely a vitorlát fújja és a hajót elindítja, a szél lökései és ereje a Lélek ajándékai. Hajtóereje, kegyelme nélkül nem haladnánk. A Szentlélek teszi lehetővé, hogy behatoljunk Isten misztériumába. Ő óv meg a gnosztikus egyháztól és az önmaga körül forgó egyháztól, amikor a küldetés felé vezet.

Ez azt is jelenti, hogy felülír minden funkcionalista megoldást, minden felállított tervet és pasztorális rendszert...

Bergoglio: Nem mondtam, hogy a pasztorális rendszerek hasznavehetetlenek. Épp ellenkezőleg. Önmagában minden jó, ami Isten útjain vezet. Papjainak szoktam mondani: „Tegyetek meg mindent, amit kell - ismeritek lelkipásztori kötelességeiteket -, végezzétek el a rátok bízott feladatokat, s aztán hagyjátok nyitva az ajtót!” Vallásszociológusaink szerint egy plébánia hatóköre 600 méter sugarú. Buenos Airesben két plébánia között kb. két-

ezer méter a távolság. Mondtam hát a papoknak: „Ha tudtok, béreljétek egy garázst, és ha találtok egy lelkes világi keresztényt, küldjétek oda! Hadd legyen az ottani emberek között, tartson egy kis katekézist, sőt áldoztassa is meg őket, ha kéri.” Az egyik plébános megkérdezte: „De Atyám, így az emberek nem fognak templomba jönni.” – „Miért – kérdeztem –, most jönnek?” – „Nem” – felelte. Hát akkor?! Önmagunkból kilépni azt is jelenti, hogy kilépünk megrögzött meggyőződéseink körüldeszkázott kertjéből, ha azok akadállyá válhatnak, ha elzárják a horizontot, amely Istené is.

Ez a világban élő keresztényekre is vonatkozik...

Bergoglio: A klerikalizálásuk probléma. A papok klerikalizálják a világiakat, a világiak pedig kéri, hogy klerikalizáljuk őket... Ez bűnös cinkosság. Gondoljunk arra, hogy maga a kereszttség elegendő lehetne. A japán keresztény közösségekre gondolok, akik több mint kétszáz évig fennmaradtak papok nélkül. Amikor a misszionáriusok visszatértek, azt tapasztalták, hogy mind meg vannak keresztelve, egyháziilag érvényes házasságban élnek, és halottaik katolikus temetésben részesültek. A hit csorbítatlan maradt a kegyelem ajándékai révén, amelyek örömtelivé tették azoknak a világi keresztényeknek az életét, akik csak a kereszttségben részesültek és apostoli küldetésüket csak a kereszttség erejéből élték. Merünk kell egyedül az Ő gyengédségére hagyatkozni... Ismeri Jónás próféta bibliai történetét?

Nem emlékszem. Kérem, mondja el!

Bergoglio: Jónás számára minden világos volt. Tisztán látott Istennel kapcsolatban, világosan gondolkodott a jóról és a rosszról, arról, hogy mit cselekszik Isten és mit akar, hogy ki hűséges a szövetséghez és ki nem. Ismerte a jó prófétaság receptjét. Isten úgy tört be az életébe, mint az áradat. Elküldte Ninivébe. Ninive jelképezi az emberiségből mindazokat, akik elszakadtak, elvesztek, peremre szorultak. A kirekesztetteket, az elhagyatottakat. Jónás látta, hogy a feladata csupán annyi, hogy megmondja ezeknek az embereknek: Isten még mindig kitárt karral, türelmesen várja őket, hogy irgalmával meggyógyítsa és gyengédségével táplálja őket. Pusztán ezért küldte őt Isten. Ninivébe küldte, ám ő inkább az ellenkező irányba, Tarzisz felé menekült.

Menekült a nehéz küldetés elől...

Bergoglio: Nem. Nem Ninivétől menekült, hanem Istennek a niniveiek iránti végtelen szeretete elől. Ez volt, ami nem illett a terveibe. Isten már eljött egyszer... „a többit majd én megoldom” – ezt mondta magában Jónás. A maga elképzelései szerint akart cselekedni, ő akarta irányítani az eseményeket. Konoksága miatt saját ítéletalkotási rendszere, előre meghatározott módszerei, erkölcsi vélekedései foglya lett. Olyan bizonyosságok szögesdrójtjaival kerítette körül a lelkét, amelyek ahelyett, hogy szabadságot adtak volna Istennek és megnyitották volna mások szélesebb körű szolgálatának horizontjait, végül süketté tették a szívét. Mennyire megkeményíti a szívet az elszigetelődött lelkiismeret! Jónás többé nem tudott róla, hogy Isten egy Édesapa szívével szereti népét.

Sokan tudunk azonosulni Jónással.

Bergoglio: Bizonyosságaink fallá válhatnak, börtönné, amely rabságban tartja a Szentlelket. Aki elszigeteli a lelkiismeretét Isten népének útjától, nem ismeri a Szentlélek örömét, amely a reményt életti. Ez fenyegeti az elszigetelődött lelkiismeretet. Azokét, akik a maguk Tarziszának zárt világából panaszkodnak mindenre, vagy – mivel fenyegetve érzik önazonosságukat – csatákba bocsátkoznak, hogy aztán csak még önelégültebben, még inkább maguk körül forogjanak.

Mit tegyünk?

Bergoglio: Ne azt nézzük az emberekben, hogy milyennek kellene lenniük, hanem hogy milyenek, és azt lássuk meg, amit kell. Előítéletek és receptek nélkül, viszont nagylelkű nyitottsággal. A sebekről, a gyarlóságról Isten szólt. Engedjük, hogy az Úr beszéljen... Abban a világban,

ahol nem tudjuk elérni, hogy számítsanak a szavaink, egyedül az Ő szerető, üdvözítő jelenléte számíthat. Az apostoli lelkesedés megújul, hogy tanúságot tegyen Róla, aki kezdettől fogva szeretett minket.

Ön szerint mi a legrosszabb, ami az Egyházzal történhet?

Bergoglio: Az, amit De Lubac «lelki elvilágiasodásnak» nevez. Ez a legnagyobb veszély az Egyház számára, számunkra, akik az Egyházhhoz tartozunk. De Lubac szerint ez «rosszabb, tragikusabb, mint a szégyenteljes lepra, amely a szabados életű pápák idejében torzította el a hön szeretett Jegyes arcát». A lelki elvilágiasodás azt jelenti, hogy önmagunkat helyezük a középpontba. Ezt tapasztalta Jézus a farizeusok között: «ti, akik egymást dicsóítitek».

Magyar Kurír

Felfüggesztettek egy diákot, amiért nem taposott rá Jézus nevére

A floridai Atlantic Egyetemen különös módon fejlesztik a diákok vitakultúráját.

Az elmúlt hetekben a kultúrák közti kommunikáció tantárgy egyik óráján a tanár azt feladatot adta a hallgatóknak, hogy írják fel Jézus nevét egy papírlapra, majd tegyék le a földre, és tapossanak rá. Egy mormon vallású diák kijelentette: a tanári tekintélyt tiszteletben tartja, de a feladatot sértőnek tartja és nem teljesíti. Az egyetem felfüggesztette a hallgatót.

„A feladat abban kívánta segíteni a hallgatókat, hogy többféle perspektívából szemléljék a dolgokat, a tantárgy célkitűzéseinek megfelelően” – nyilatkozta az ügyről az egyetem kommunikációs és multimédiás tanulmányokért felelős igazgatója.

A feladat a tantárgy tanári kézikönyvében (Intercultural Communication: A Contextual Approach, 5th Edition) egy teljes óra anyaga. Az instrukció így foglalja össze a tanár teendőit: „Írassa fel a diákokkal egy lapra a JÉZUS nevet nagy betűkkel. Kérje meg őket, hogy álljanak fel, és a lapot helyezték a lábuk elé a földre, a névvel fölfelé. Kérje meg a diákokat, hogy gondolkozzanak egy percig. Rövid csend után utasítsa őket, hogy lépjenek rá a lapra. Legtöbbször habozni fognak. Kérdezze meg, miért nem lépnek rá. Beszélgessenek el a kulturális jelképek fontosságáról.”

Az eset a nyílt keresztényellenesség példája – szögezi le a Christian Post által idézett szakértő. „Sokfélelenség, tolerancia – üres jelszavak, amelyektől a liberálisok és a haladók jól érzik magukat, miközben ők maguk sokszor nem hajlandóak tolerálni, sőt olykor kimondottan támadják a hagyományos keresztény és konzervatív értékeket.”

Magyar Kurír

A mosoly litániája

Jézus add, hogy mindig énekeljek és mosolyogjak!

- Ha egyedül vagyok,
- Vagy társaságban,
- Ha csendességben,
- Vagy zsidongásban.

Amikor elfelejtenek: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Amikor zaklatni fognak: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Amikor szidnak, gyaláznak: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Amikor nem találom nyugalma: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Amikor alaptalanul rágalmoznak: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Amikor nem érzem jól magam: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Amikor majd mások akaratát kell tennem: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Amikor majd nagy erőfeszítést, áldozatot kérő akaratod kell tennem: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Egy unalmas irodában: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Egy udvariatlan személyre: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Amikor türelmem elvesztésének a határán állok: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Amikor nem hisznek nekem: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Még ha rossz is voltam: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Amikor nem válaszolnak: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Amikor meghalok: - Jézus add, hogy mosolyogjak!

Jézus, a Te kicsinyed vagyok, alleluja!

Fatimai Hiszekegy

Hiszek az egy Istenben. Hiszem, hogy nem volt soha kezdete, és nem lesz soha vége. Hiszem, hogy időtlenül létezik. Hiszem, hogy láthatatlanul és tapasztalhatatlanul létezik, és hogy nem olyan, mint a látható és tapasztalható világ. Hiszem, hogy nincsen létrehozó oka, mert időtlenül és anyagtalanul önmagától létezik; Ő az önmagában való Élet. És Tőle van minden, ami van. Élettelen és élő, és minden Tőle kapta a létezését. Ő a teremtő oka mindennek, ami van.

Hiszem, hogy az Isten – szeretet. Hiszem, hogy az Ő senkitől sem kapott, időtlenül birtokolt élete – a szeretet élete. Hiszem, hogy az Ő élete a szeretet közösségi, családi élete. Hiszem, hogy az Isten időtlenül odaadja teljes önmagát. Hiszem, hogy aki odaadja önmagát, az az Atya. Hiszem, hogy akinek odaadja önmagát, az a Fiú. Hiszem, hogy az, akit az Atya odaad a Fiúnak, az a Lélek. Hiszem, hogy a mindent odaadás nem áll meg a Fiúnál. Hiszem, hogy az Atyától a Lelken keresztül ez a Lélekkel megajándékozott Fiú visszaadja teljes önmagát az Atyának. Hiszem, hogy a Fiúévá lett Lélek eközben visszaáramlik az Atyához. Hiszem, hogy ebben az időtlen és szünetet nem ismerő áramlásban áll fenn az Isten szentháromságos élete. Hiszem, hogy ebben a szeretetkörforgásban kielégül az Isten adás-igénye és kapásigénye is. Hiszem, hogy az Istennek ennek következtében nem hiányzik semmi. Hiszem, hogy így birtokolja az oszthatatlan lételjességet, az isteni mindent. Hiszem, hogy ebben a mindent adó közösségben az Isten mértéket nem ismerően boldog. Hiszem, hogy nem hajthatja semmi kényszer. Hiszem, hogy tökéletesen szabadon adja oda magát teljesen és mindenestől. Hiszem, hogy ennek semmi más oka nincsen, csak ő, tehát csak az, hogy Ő ilyen. Csak az, hogy Ő maga a Szeretet. Hiszem, hogy nincs emberi szó, amely teljesebben tudná kifejezni, hogy mi Ő: a szeretet az Isten, és az Isten – Szeretet.

Hiszem, hogy szeretetből hívta létre a nemlétből az embert, az emberiséget. Semmi másért nem teremtett meg bennünket, csak azért, hogy részesítsen bennünket a maga szeretetéletében, annak boldogságában. Mégpedig azon a minden emberi elképzelést meghaladó fokon, amely mértékben a teremtmény számára az egyáltalán lehetséges. Isten nekünk is mindent kíván adni, s a teremtmény annyit kaphat meg az Istentől, amennyinek a felvételére a teremtményi lét egyáltalán képes.

Hiszem, hogy a maga képére és hasonlatosságára teremtett meg minket. Szabadoknak teremtett meg bennünket azzal a lehetőséggel, hogy választhatjuk és elutasíthatjuk őt; választhatjuk a szeretetet, és elutasíthatjuk a szeretetet. Hiszem, hogy csak azért teremtett meg bennünket a bűn választás lehetőségével, mert különben nem tudnók választani őt, a szeretetet; hiszen szabadság nélkül nincsen szeretet. Hiszem, hogy belénk lehelte a maga Lelkét, s ez a Lélek a lelkiismeretünkön keresztül meg nem szűnően szólít, hív bennünket a szeretetre, amíg csak el nem hallgattatjuk szavát.

Hiszem, hogy a földi lét minden szenvedése, a betegség, az inség, a természet és az emberek felől jövő megpróbáltatások – mind csak arra vannak, hogy akármilyen nehéz sorsunkban is bizonysgot tegyünk róla, hogy csak a szeretet életútját választjuk. Hiszem, hogy állhatatosságunkat Isten gazdagon jutalmazza.

Hiszem, hogy az Atya elküldötte hozzánk a Fiút. Hiszem, hogy a Fiú testet öltött és közöttünk élt. Hiszem, hogy azért jött el, hogy az ember számára hallható emberi nyelven elmagyarázza nekünk, hogy az Isten szeretet, és éppen ezért az embernek a szeretetre kell

rátennie életét. Hiszem, hogy azért jött el, hogy megmagyarázza nekünk, hogy az Istenhez, a szeretethez akármilyen is hűségeseznek kell maradnunk. Hiszem, hogy meghalt értünk, hogy a hűség feledhetetlen példáját mutassa nekünk. Hiszem, hogy a szeretetre tanítva és élénk érve azt, hathatós erővel megújította bennünk az Isten életét. Hiszem, hogy Jézus benne van azokban, akik szeretik Őt. Hiszem, hogy benne vannak mindazok, akik szeretik Őt. Hiszem, hogy Jézus és az ember egymásban levése erőt ad az embernek a szeretetre.

Hiszem, hogy Jézus a halottak közül harmadnapon feltámadt. Hiszem, mert a tanítványok látták Őt, s negyven napon keresztül tovább tanította őket az Isten Országá, a szeretet életének a titkaira. Hiszem, hogy negyven nap múltával visszament Atyjához, ahonnan jött. Hiszem, hogy időtlen isteni élete nem szenvedett változást. Hiszem, hogy a Szentháromság élete hiánytalan volt az alatt a harminc-egynéhány esztendő alatt is, amíg a Szűztől szült testben itt, közöttünk élt.

Hiszek a Szűzanyában, akinek osztályrészült jutott az elképzelhető legnagyobb emberi méltóság: a megtestesülésre magát elszánó Fiú édesanyja lehetett. Hiszek abban a tálán tizenharmadik évében járó názáreti lányban, aki vállalta a világ szemében a legnagyobb csúfságot, a leányanyaságot is; de ezen az áron is igent mondott az Isten hívására. Hiszek ebben a leányban, aki egészen rábízta magát az Istenre.

Hiszek abban, hogy a feltámadás kétségtelenre bizonyította Jézus minden szavát. Ezért hiszek abban, hogy a hit annyit jelent, hogy igaznak tartom Jézus minden szavát. Hiszek abban, hogy hinni annyit is jelent, hogy hűségesen oda rendezem életem a jézusi tanításhoz, a szeretet-hez.

Hiszek Jézus szavának, s ezért hiszem, hogy életem egyetlen feladata, hogy visszaszeressem az engem Önmagát odaadva, Golgota-áron is megszerető Istent. Hiszek abban, hogy szeretnem kell az Istent. Átöelve Őt minden képességgemmel. Nem úgy, mint tikkasztó nyárban a patak hűs vizét; nem úgy, mint amikor az ember átöleli szerelmesét. Nem a hús és vér képességeivel, de azzal a maradéktalan értelmi-akarati-érzelmi hűséggel, amely barátot baráthoz fűz. Hiszem, hogy Jézus barátjának akar engem, és hiszem, hogy nincs külön élet-hivatásom, minthogy egész életemmel igent mondjak erre a hívásra, és barátja legyek annak az Istennek, aki magamhoz hasonló emberként élt közöttünk, hogy megkönnyítse számomra e felkínált barátság elfogadását és teljesítését.

Hiszem, hogy csak akkor lehetek Jézus barátja, csak akkor szerethetem vissza az Istent, ha igyekszem Hozzá hasonlítani. Mindenekelőtt abban, hogy Ő mindenkit, minden embert szeret. Hiszem, hogy minden embert szeretnem kell. Hiszem, hogy nem tekinthetek senkit sem ellenségemnek. Hiszem, hogy nem lehet számomra egyetlen ember sem közömbös. Hiszem, hogy minden embert felebarátomnak kell tekintenem, az ellenségemet is. Hiszem, hogy nincs más hivatásom, minthogy minden embert, akivel csak találkozom, testvéremmé tegyek – a szeretetben.

Hiszem, hogy aki szeret, az ad. Hiszem, hogy élet-hivatásom az adás. Életemben minden egyéb csak foglalkozás lehet, de a hivatásom: az adás. Azt kell adnom, amim van: jó szót, mosolyt, pénzt, időt. Mindazt, amit munkával-szeretettel megszereztem. Hiszem, hogy adnom kell annak, aki kér. Hiszem, hogy adnom kell annak, akit testi vagy lelki inségben találok – kéretlenül is. Hiszem, hogy adásaimnak nincs felső határa. Hiszem, hogy az adásban nincs elég, csak még tovább. Hiszem, hogy mindentadásra teremtett meg az Isten, aki Maga a Mindentadás. Hiszem, hogy szegénynek kell tennem magam felebarátaimért, hogy testvérüknek tekinthessenek.

Hiszem, hogy azt is szeretnem kell, aki bánt. Hiszem, hogy nem szeretem azt, akit visszabántok. Hiszem, hogy ki kell törölnöm szótáramból ezt a szót: jog. Hiszem, hogy nem az a hivatásom, hogy megbüntessem a bűnösöket. Sem a rám támadókat, sem a másokra támadókat. Hiszem, hogy a bántásokat csak a mindent eltűrőssel lehet kevesbíteni az emberiség életében. Hiszem, hogy a Golgota vállalásával is példát adott nekem Krisztus. Hiszem, hogy vállalnom kell a magamat meg-nem-védés következményét: az üldözöttséget is.

Hiszem, hogy aki szeret, az szolgál. Hiszem, hogy nekem is vissza kell utasítanom a pusztai Kísértőt. Hiszem, hogy nekem is el kell menekülnöm azok elől, akik „királlyá” akarnak tenni engem. Hiszem, hogy nekem is közembernek kell lennem, mint a názáreti Ácsnak, mint a fizetés nélküli Vándortanítónak. Hiszem, hogy csak akkor tudok szolgálni, ha nem uralkodom. Hiszem, hogy csak akkor tudok csak adni és sohasem venni, ha kisember vagyok. Hiszem, hogy csak akkor tudok csak simogatni és sohasem ütni, ha a társadalom kicsinyei között vagyok. Hiszem, hogy Isten csak akkor tud barátjává választani, ha olyan kicsiny vagyok, mint ama názáreti ismeretlen falusi kislány. Hiszem, hogy vállalnom kell a jézusi szolgálat feltételét; a társadalmi kicsinységet és az alulértékelést.

Hiszem, hogy azt, akit nekem az Isten élettársul rendelt, mindenki előtt kell szeretnem. Hiszem, hogy csak olyat rendelt nekem, aki velem együtt akarja járni a jézusi szeretet útját. Hiszem, hogy az Istent ölelem át, amikor őt ölelem. Hiszem, hogy kettőnk-szeretetkapcsolatát a maga szentháromságos szeretetélete boldogító földi másának akarta számomra. Hiszem, hogy a gyermek, a népes család életbehívása és Istennek nevelése az én első és leg-alapvetőbb feladatomban élethivatásomnak, a szeretetnek a gyakorlásában. Elválaszthatatlanul egy ez a család a hitvesi szeretettel. Csak így lehet kedves az Istennek az ölelés: csak ha termékeny a szeretet.

Hiszem, hogy az Isten munkára teremtette az embert. Hiszem, hogy nekem is el kell végezniem a magamét annak érdekében, hogy megtermelődjék és szolgáltatódjék az, amire embertársaimnak, magamnak is szükségünk van.

Hiszem, hogy a családi életet is, a munkát és munkahelyet is fel kell használnom arra, hogy növekedjék Jézus vetése. Hiszem, hogy az a hivatásom, hogy megszülessék a földön Isten Országá. Hiszem, hogy Jézus szeretetében egybe kell kapcsolódnia minden osztálynak és nemzetnek. Hiszem, hogy el kell tűnnie mindannak, ami akadályozza, hogy az emberek testvérek lehessenek. Hiszem, hogy építenem kell a Szeretet Országát. Hiszem, hogy az emberi élet mindent egybefoglaló hivatása: elvezetni mindenkit Krisztushoz. Hiszem, hogy túl családon és munkán – ez az én felelősségem is.

Hiszek a Lélekben, aki vezeti Jézus itt hagyott művét, az Egyhá-

zat. Hiszek az Egyházban, amelynek Krisztushoz kell vezetnie az emberiséget. Hiszek a Sziklában; aki Krisztus akaratából az idők végezetéig rendező személye annak, hogy megújuljon a Föld színe. Hiszek a szentségekben. Hiszek a keresztségben és a bérmlásban, amely újra és újra lepecsételi a hívőt, a Krisztus útján járnai akarót Isten számára. Hiszek a bűnbánat szentségében, mert az Isten minden bűnbánónak megbocsát, és mert emberi szóval is hallani akarom testvérem ajkáról az isteni megbocsátás szavát. Hiszek az Oltárszentségben, amely táplálja bennem a szeretetet, a bennem lévő krisztusi életet. Hiszem, hogy a házasság és az egyházrend szentsége erőt ad: hogy abban, amit választottam, végig kitartsak. Hiszem, hogy a nagybetegek szentsége megerősít földi életutam utolsó órájában.

Hiszek a békében, amelyet Isten mindig megad azoknak, akik az Ő útján járnak. Hiszek Jézus békéjében, amely el nem hagyja az embert kísértésben, betegségben, börtönben, sőt a Krisztusért vállalt halál előtti órában sem. Hiszek Jézus ügyének történelmi diadalában, hogy valószínű fog a történelmi jövőben az, amit megígért: vetése növekedni fog, kovásza megkeleszti ezt a világot, a mustármag fává nő és lombot ereszt; és nem lesz lobogó, amely magasabban szállna a jézusinál. Hiszek a történelmi diadal ma is tapasztalható jelében: hogy százannyi testvérem és nővérem lehet, ha le tudok mondani a csak magamra gondolásról, ha másokért akarok élni.

És hiszek az imádságban, amely erőt ad a szeretetre, és megnöveleli karom erejét. Hiszek az imádságban, amely elér oda is, ahová nem tudok eljutni. Mindazokhoz, akiket szeretek, s akikért megteszem – vagy megtenném, ha tehetném – mindazt, ami a szeretetből telik. Hiszek az imádságban, amely a szeretet láthatatlan sugárzásával egyetlen fényerőtérre teszi a világot, amelynek világozottságában Jézus felé találhatnak, akik még a sötétben bolyonganak.

És hiszek a találkozásban. Abban a találkozásban, amelyért Isten a világot teremtette, amelyért a Fiú eljött közeink, amelyért a Lélek lakást vett bennünk és vezeti Isten népét, az Egyházat. Hiszek a találkozásban az örök lakóhelyen. A találkozásban az Örök Szeretettel, amikor is megmutatja majd magát nekem úgy, ahogy van. Hiszek az örök Lakomában, amelyen a Fiú a lakoma, és a Fiú a felszolgáló. Hiszek a kielégülésben, az emberi szív nyugtalanságának megszűntében, a boldog beteljesülésben. Hiszek a találkozásban az első és utolsó emberrel; mindazokkal, akik nem zárták el magukat a hívástól, akik a múltban, jelenben és jövőben járnak az utat, amelyet a Lélek sugall, s amelyet a Fiú elibénk élt.

Hiszek a Szeretet erejében. Hiszek a Szeretet diadalában.

Hiszek a boldogságban, amelyet egyedül a Szeretet adhat az embernek ebben és az eljövendő világban. Ámen.

Alsószentiván, 1972. – Egy háromnapos magán-lelkigyakorlat terméke.

Ima Jézushoz

Te vagy az élet

- Téged lélegzünk.

Te vagy a kenyér

- utánad éhezünk.

Te vagy az ünnep

- benned örvendezünk.

Te vagy az út

- segíts rajtad járnunk!

Te vagy az élet közepe

- gyűjts hát magad köré!

Te vagy a nagy átváltoztató

- újíts meg minket!

Te vagy a béke

- békíts ki magadban mindnyájunkat!

Sajtos rúd vagy pogácsa

Hozzávalók: 50 dkg liszt, 1 db ráma margarin,

2 dkg élesztő, 1 tejföl, 1 tojás, só, reszelt sajt (15-20 dkg)

Elkészítése:

A hozzávalókat hidegen, gyorsan összegyúrjuk.

A reszelt sajtot nem gyúrjuk bele a tésztába, hanem a kinyújtott tészta szórjuk, hajtogatjuk, mint a tepertős pogácsát (háromszor). Tepsibe rakjuk és forró sütőben sütjük kb. 10 percen át.

Turi Józsefné konyhájából

Jó étvágyat kívánunk!

SZÖVEGVARIÁCIÓK

EGY TÉMÁRA

Két ember ment fel a templomba imádkozni. Az egyik fiatal, a másik idős. A fiatal megállt és így imádkozott magában.
-Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember. Életunt, panaszkodó, vagy mint ez az idős is. Csak megszokottságból imádkozó, a kákán is csomót kereső. Új énekekkel dicsérlek nap mint nap, elmegyek minden alkalomra. Az idős pedig térdre borulva, szinte magába roskadva így szólt:
- Istenem elfáradtam a hitharcban. Légy irgalmas hozzám. Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát megaláztatik, aki pedig megalázza magát felmagasztaltatik.

Két ember ment fel a templomba imádkozni. Az egyik idős, a másik fiatal. Az idős meghajtotta fejét, és így imádkozott magában:

-Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember. Könnyelmű, vagy mint ez a fiatal is. Pillanatnyi hangulata mozgatja, a gyülekezeti élet rendjét nem ismeri. Egész életemben tiszteltem nevedet. Naponta imádkozom gyermekeimért és unokáimért.

-A fiatal pedig az előtérben állva, még hátul sem akart leülni, hanem csendben így szólt:

- Isten, látod milyen üres nélküled az életem. Légy irgalmas hozzám. Mondom nektek ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.

Két ember ment fel a templomba imádkozni. Az egyik karizmatikus, a másik konzervatív. A karizmatikus felemelte a kezét és így imádkozott:

- Isten, dicsőítelek Téged, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember. Szentlelked kenete, áldásod nélküli látszathívő, vagy mint ez a konzervatív is. Bőjtölök, éjszakákon át imádkozom, naponta bizonyosságot teszek az embereknek.

A konzervatív távol állva még fejét sem akarta felemelni, így szólt:

- Tiszta szívet teremts bennem Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem.

Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.

Két ember ment fel a templomba imádkozni. Az egyik konzervatív, a másik karizmatikus. A konzervatív kezét összekulcsolva megállt, és így imádkozott magában:

- Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember. Érzelmektől hajtott, csak szájjal dicséretet mondó, újdonságokat hajhászó, vagy mint ez a karizmatikus is. Ismerem Igédet, az apostoli hitvallást, segítem a rászorulókat.

A karizmatikus pedig távol állva könnyes szemmel így szólt:

- Isten, megérintettél, és most egész életem átforgató munkád-ra vár.

Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint

amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.

Két ember ment fel a templomba imádkozni. Az egyik presbiter, a másik vállalkozó. A presbiter időben érkezett és csendben így imádkozott magában:

- Isten, hálát adok Neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember. A vasárnapot ágyban töltő, megbízhatatlan, vagy mint ez a vállalkozó is. Szolgálók Neked, látogatom az időseket, néped gondja-baja a vállamon.

A vállalkozó pedig megkésve és fáradtan, fejét a padra hajtva így szólt:

- Isten, szétfolynak dolgaim, légy irgalmas hozzám.

Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki, felmagasztalja magát megaláztatik, aki pedig megalázza magát felmagasztaltatik.

Két ember ment fel a templomba imádkozni. Az egyik vállalkozó, a másik testületi tag.

A vállalkozó megkereste helyét, és így imádkozott magában:

- Isten, hálát adok Neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember. Akiknek csak beszédben áll az Isten országa, az élet sűrűjében tapasztalatlan, vagy mint ez a presbiter is. Üzleti

dolgaimat Igéd szerint végzem, és az én adományaimból épült ez az imaház.

A presbiter pedig felment a szószékre és így szólt:

- Isten, nem vagyok méltó, hogy Igédet hirdessem, de fogadj el irgalmadból.

Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.

Két ember ment fel a templomba imádkozni.

Az egyik újonnan megtért, a másik régi hívő. Az újonnan megtért örömmel jött és így imádkozott magában:

- Isten, hálát adok Neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember. Boldogtalan, céltalan, vétkek között élő, vagy mint ez a régi hívő is. Megtértem, megkeresztelkedtem, Igéd naponta szól hozzám, és irányítasz.

A régi hívő szokásos lépteivel jött, és magában ezt az éneket dúdolta:

- Üres kézzel menjek-é s úgy álljak-é az Úr előtt?

Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát megaláztatik, aki pedig megalázza magát felmagasztaltatik.

Két ember ment fel a templomba imádkozni. Az egyik régi hívő, a másik újonnan megtért. A régi hívő megállt, és így imádkozott magában:

- Isten, hálát adok, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember. Tékozló, Igéd mélységeit nem ismerő, vagy mint ez az újonnan megtért is. Próbára tettek a nehéz időkben és nem tagadtalak meg, megbecsülnek testvéreim is.

Az újonnan megtért pedig a hátsó padba ült, és szemét egyszerűen egy pillanatra behunyva így szólt:

- Isten, friss fogadalmam a kísértések között pillanat alatt szétporladt. Légy irgalmas hozzám.

Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát megaláztatik, aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

Stefan Kiechle

A hatalomgyakorlás 12 irányelve

Aki hatalommal bír, vizsgálja meg lelkiismeretét ezen maximák segítségével. Felfedezheti gyengéit, egyúttal segítséget is kaphat azok leküzdéséhez, illetve megerősítést nyerhet, amit már eddig is jól csinált.

Mondjon igent a hatalomra!

Fogadja el a hatalmát, és éljen vele! Jó eszköz arra, hogy jót tegyen. Mondjon igent a világra! Minél nagyobb a hatalma, annál nagyobb felelősséggel tartozik az iránt is, hogy a világban megvalósuljon a jó. Gyakorolja hatalmát bátran, bizalommal, örömmel, hálával, de figyelmesen, tisztelettel, nagy gondnal és félelemmel is! Fogadja el türelmesen és alázattal, ha tehetetlen, és mondjon igent az ebből következő szenvedésre is! Tegye meg, amit szükséges megtennie, és amire lehetősége van: ne többet – ebben az esetben mind magára, mind másokra túl nagy terhet rakna –, de ne is kevesebbet – ekkor viszont nem jól bánta a felelősséggel, amit a hatalom ró Önmre.

Legyenek céljai!

Tudatosítsa magában, hogy milyen célok és értékek határozzák meg a cselekedeteit! Vizsgálja meg őket az igazságosság és a jó jegyében! Vesse el, ami fennmarad a rostán! Tettei célorientáltak legyenek! Vizsgálja meg józanul és őszintén cselekedetei mozgatórugóit. Törekedjen arra, hogy szándékai tisztábbak legyenek! Meggyőződései mellett álljon ki akkor is, ha gátolják karrierjét! Ne essen bele azokba a csapdába, amelyek a nárcisztikus hajlamait erősítik. Törekedjen tartós eredményekre: fontosabbak, mint a siker.”

Kommunikáljon!

Vonja be az Önmre bízott embereket a döntéseibe! Törekedjen arra, hogy őszintén és közvetlenül beszéljen munkatársaival! Próbálja meg beosztottai kijelentéseit sokkal inkább „megmenteni”, mint elítélni. Tisztelettel és jó szándékkal bánjon velük! Nem mondhat el mindig mindent, de amit közöl másokkal, az igaz legyen. Ne próbáljon mindenkinek a kedvében járni!

Vonja be beosztottait a közös munkába! Próbálja meg döntéseit az érintettekkel

közösen, konszenzusos alapon, mások számára is követhető, ellenőrizhető módon meghozni! Delegáljon, amit lehet! Ösztönözze beosztottait a közös munkára! A népszerűtlen és fájdalmas döntéseket – lehetőségeihez mérten – próbába meg elfogadtatni a munkatársaival! Mérlegelje, hogy a szakmai előnyök az embereket érő hátrányokat kiegyenlítik-e, vagy csak kényszerrel valósíthatók-e meg – és viszont

Kontrollálja az értékeket, amelyek cselekedeteit irányítják!

Vizsgálja meg rendszeresen, hogy milyen érdekek irányítják tetteit: önérdek vagy másokéi, tiszta szándékok vagy önző törekvések, anyagi vagy szellemi természetűek, az intézményhez köthetők, vagy az emberek javát szolgálják. Az általános, egyetemes jó lebegjen szeme előtt! Tegyen szert kellő önismeretre, és igyekezzen tenni gyengéi ellen!

Alakítsa tudatosan kapcsolatát a munkatársaival!

Az Önmre bízottakkal törekedjen közvetlenségre, a bizalmas légkör kialakítására, de ha kell, tudjon távolságtartó és tárgyilagos is lenni! Jól fontolja meg, hogy kivel és mi módon barátkozhat! Ismerje meg a pozíciójával járó szerepet, éljen annak lehetőségeivel, de fogadja el korlátait is! Éljen a kapcsolatokban rejlő lehetőségekkel, de ne önző módon, hanem a többiek javát szolgálva! Személyre szabottan, a körülményekhez és a célokhoz igazítva legyen szigorú vagy szelíd! Tegyen mindent szeretetből!

Viselje el a pozíciójával járó kellemetlenségeket!

Próbálja meg felismerni, ha valakiből nem Önmre illető érzéseket, érzelmeket vált ki, és reagáljon ennek megfelelően! Viselje el mások – és önmaga – éretlenségét! Ne hagyja, hogy a rendezetlen, kaotikus dolgok magukkal ragadják! Birja ki a hatalommal járó magányt, és töltsse kreatívan az idejét. Tegye le gyakrabban a kormánypálcát, és ne hanyagolja el a magánéletét!

Fogadja el a valóságot!

Legyen engedelmes a valósággal szem

ben, vagyis; úgy fogadja el az Önmre körülvevő világot, ahogy van, és ne azt várja el, hogy olyan legyen, amilyennek Önmre szeretné. Azokkal az emberekkel működjön együtt, akik körülveszik, ne azokkal, akiket megálmódott magának! Legyen józan és alázatos, ne legyen meggyőződve önmaga fontosságáról!

Ne hagyja, hogy a félelmei eluralkodjanak Önön!

Tudatosítsa a félelmeit! Fél-e a veszteségtől, a bukástól, a konkurenciától vagy a megvetéstől? Pillantson kívülállóként a félelmeire, és tanulja meg megkülönböztetni: melyek alaptalanok, és melyek jeleznek túlterheltséget, veszélyt. Ne adja fel túl gyorsan, ne engedje, hogy félelmei eluralkodjanak Önön! Realisztikusan bár, de szedje össze a bátorságát, és legyen bizakodó!

Kérjen segítséget!

Vegye igénybe erre alkalmas tanácsadók, tehetséges és motivált munkatársai segítségét, hallgassa meg jó barátai őszinte visszajelzéseit, kompetens szakemberek kritikus észrevételeit! A jó tanácsadó nem függ Önmre, és szabadon ítél. Ne fogadjon el olyan feladatot, ami fizikailag vagy pszichikailag túl nagy kihívást jelent!

Legyen könyörületes!

Legyen elnéző önmagával és másokkal, bocsásson meg nagyvonalúan mind önmagának, mind embertársainak! Nem kell tökéletesnek lennie! Isten mindig sokkal nagyobb irgalmú, mint ahogy mi azt el tudjuk képzelni. Megtalálva a megfelelő módot és eltalálva a megfelelő helyzetet, vállalja föl a hibáit; ha kell, nyilvánosan is! Isten nem kíván Önmre többet, mint amire képes, ezért másnak sincs joga ahhoz, hogy túlterhelje Önmre! Ha feladata elvégzéséhez hiányoznak bizonyos adottságai, nézzen szembe ezzel a hiányosságával, és – ha ez módjában áll – delegálja az adott munkát!

Adja meg Istennek a tiszteletet!

Ne a saját maga, hanem Isten dicsőségét keresse! Isten valódi tisztelete nem más, mint igazság és béke, életvidám, boldog emberek, akik között szeretet és egyetértés uralkodik. Bizalom, remény, hit és ima; ezek azok az isteni eszközök, amelyek az emberi erőfeszítések mellett Isten valódi tiszteletére vezetnek. Úgy használja az emberi eszközöket, mintha nem lenne isteni segítség, és az istenieket úgy, mintha nem létezne emberi erőfeszítés.

„Feltámadás” a 61-esen

Már megszoktam, hogy a ruhám sokakban indulatokat kelt... valószínű pozitívokat is, de akik ennek hangot adnak, azok zömmel a keserűség és a gúny megnyilvánulásai.

Így volt ez alkalommal is, nagyszombat délutánján. Egy kedves látogatásból indultam haza, s lélekben készülődtem már az esti feltámadási szertartás hangulatára.

Mikor felszálltam, ő a hátam mögött ült, egyedül – nem vettem észre. Nekitámaszkodtam a jegylyukasztónak és úgy zötykölődtem gondolataimba merültem. Majd meghallottam a hangját: egy mondat közepén volt, tehát már egy elkezdett monológjának foszlányai jutottak hozzám. Nem érttem még a szavait, de éreztem a vádló hangnemet. Nem volt újdonság... majd csak abbahagyja – gondoltam. Ám egyre hangosabban rákezdett, biztosra véve, hogy meghallom szitkait. S a végén már az egész villamoson hallható volt fájdalmas kifakadása:

– ... mert a papok, meg az apácák beburkolóznak ruhájukba, hogy meg ne lássák a fájdalmat, meg ne hallják azok kiáltását, akik szenvednek, hogy ne kelljen rajtuk segíteniük. Mert nem segítenek. Fogalmuk sincs a fájdalomról, a hidegről, mikor az erdőben kell észszakázni. Fogalmuk sincs a szenvedésről...”

Nem mertem megfordulni. Fájtak a szavai... egyszerre fájt az igazság és az igazságtalan vád. Furcsa érzés volt. Szégyelltem magam... Miért is?

Egyre kínosabbá vált a helyzet, és menekültem volna. Már terveztem, hogy inkább leszállok, a végállomás még messze volt...

S ekkor érdekes ötletem támadt: Miért vagy ilyen gyáva? Miért nem mész oda? Talán mégis igaza van? Nem akard meglátni a fájdalmát? Na és ha pofon vág? És akkor mi van? Legalább részeselek benne valamennyire. Ha folytatja, legalább a szemedbe folytathatja. Legalább meghallgatható az Egyház nevében, a papok nevében, az apácák nevében! Nézz már rá!!! Ki ez az ember?

S akkor megfordultam, ránéztem és rámosolyogtam.

Szemmel láthatóan megdöbönt. Elhallgatott. Ez a kis szünete annyira felbátorított, hogy leültem vele szembe, s mosolyogtam rá, mint egy jó barátira. Szerintem nem értette a helyzetet, nem erre számított. Egy nyugodtabb hangnemben belekezdett újra:

– Jegyre gyűjtök, hogy kimehessek Ausztriába. Munka nélkül vagyok, itt nem kapok munkát. Nem rég szabadultam a börtönből.

Értettem az utalást, de nem rendelkezünk saját pénzzel, nem tudtam neki adni. Ám kezemben

volt a vendégségből hozott kedves ajándékcsoomag, tele finomságokkal. Hát, most ennyim van, és az imám, csak ennyit tudok neki adni. Legfeljebb hozzáam vágja. Megpróbálok. Elfogadta, és megennyhült a szíve. Nagydarab, keménykötésű férfi volt, baseball sapkában, melynek sültője szinte egész arcát eltakarta, de ekkor felnézett, és láttam könnybe lábadt két szemét. Sírt, és ekkor történt életem legszebb húsvéti hitvallása. Egyre hangosabban beszélt, de már nem a szitok jött ki száján, hanem az egész villamos előtt megvallotta azt, ami éltette, és ami reményt adott:

– Én hiszek az Atyában, és tudom, hogy ő megbocsát. Mert ő olyan Atya, ki még a Fiát is odaadta, csak azért, hogy megtudja mindenki, hogy mennyire szeret, Ő irgalmas Atya! Ő teremtet engem is! És tudom, hogy Ő megbocsát nekem! Hiszen ezt ünnepejük ma! Ez a húsvéti üzenet, hogy van feltámadás a bűnből! Én hiszek Jézusban! Mert nagy az ő szeretete! Mert Ő itt lakik bennem! Én viszem magammal mindenhol!

S mellét verve, könnyeit törölgetve ült ott előttem, s én úgy éreztem, ez volt életem legszebb húsvéti vigíliája. Lehet, hogy nem liturgikus a hely, a stílus, a szöveg – de ennek az embernek a szívében valóban a Feltámadás reménye élt!

Csak annyit tudtam mondani neki, szintén könnyes szemekkel, hogy: Ámen!

Az ÚR feltámadt, ő valóban feltámadt!

Ennek az áldott évszaknak a lelkületében, Húsvétkor, mikor elismerjük drága Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus feltámadását, mint a legcsodálatosabb áldozati ajándékot, amit nekünk ajándékozott, hadd osszak meg egy inspirációs történetet, amit egy gyönyörű és kedves személytől, a kedves testvéremtől kaptam.

Néhány éve, egy forró nyári napon, Dél Floridában, egy kisfiú úgy döntött, hogy úszik egyet a házuk mögötti régi kis tóban. Sietve, hogy minél hamarabb a hűvös vízbe ugorhasson, kiszaladt a hátsó ajtón, maga mögött hagyva cipőt, zoknit és inget, ahogy futott. Repült a vízbe, nem véve észre, hogy amint ő úszik a tó közepe fele, egy aligátor épp a part fele úszott. Apja, aki a kertben dolgozott, észrevette, hogy a kettő egyre közelebb és közelebb kerül egymáshoz. Rémülten rohant a vízhez, kiabálva a fiának amilyen hangosan csak bírt. Apja hangját hallva a kisfiút aggodás fogta el és gyorsan megfordult és a part fele úszott apjához. De már túl késő volt. Amint elérte apját az aligátor is elérte őt. A partról az apa megragadta kisfiát a karjától pont abban a pillanatban mikor az aligátor annak lábait ragadta meg. Ez egy hihetetlen huzavonához vezetett a kettőjük közt. Az aligátor erősebb volt az apánál, de az apa túl szenvedélyes volt ahhoz, hogy elengedje fiát. Egy gazda épp arra vezetett és a sikoltozásokat hallva, autójától odarohant, célzott és lelőtte az aligátort. Rendkívüli módon, több hetes kórházi tartózkodás után, a kisfiú életben maradt. A lábát hatalmas sebhelyek torzították az állat erőszaka-

kos támadása révén. És a karján, mély karmolások voltak, ahol apja körmei húsába vájtak a kétségbeesett erőfeszítésben, hogy megtartsa az ő szeretett fiát. Az a riporter az újságtól, aki a trauma után meginterjúvolta a fiút, megkérdezte, ha láthatná a fiú sebhelyeit. A fiú felhúzta a nadrágszárát. És utána, nyilvánvaló büszkeséggel, így szólt a riporterhez: De nézd a karjaimat! Nagy sebhelyek vannak a karjaimon is. Azért vannak, mert Apám nem engedett el! Te és én azonosulhatunk ezzel a kisfiúval. Nekünk is vannak sebhelyeink. Nem, nem egy aligátortól, hanem egy fájdalmas múlt sebhelyei. Némelyek azok közül a sebhelyek közül csúnyák és mély megbánást okoztak. De, némely sebhelyek barátom azért vannak, mert Isten visszautasította, hogy elengedjen. A vívódásaid közepette Ő ott volt és beléd kapaszkodott. Az Ige arra tanít, hogy Isten szeret téged. Te Isten gyermeke vagy. Ő meg akar védeni és gondodat viselni minden nap. De néha meggondolatlanul veszélyes helyzetekbe gázolunk, nem tudva hogy mi vár ránk. Az élet tava tele van veszélyekkel és mi elfelejtjük, hogy az ellenség lesben áll, hogy ránk támadjon. Ekkor kezdődik el a huzavona, és ha az Ő szeretetének a sebhelyei a karodon vannak légy nagyon, nagyon hálás!

Ő eddig sem és ezután se fog soha elengedni!

Isten megáldott, hogy te mások számára áldás lehess. Sose tudhatod, hol van egy-egy ember az ő életében és min meggy épp keresztül. Soha ne ítéld egy másik ember sebhelyeit, mert nem tudhatod, hogy kapta őket... *Bácsi Irma USA*

Sitkei Levente

A kicsi pápa

Mikor nyolc évvel ezelőtt az illetékes bíboros kimondta a Ratzinger nevet, egy korszak ért véget, hihette mindenki.

II. János Pál pápa helyett új nevet és számot kell megat-
nálni, a mosolygó, világutazó sztárpápa helyett egy szürke
eminenciás fejére kerül a tiara. A páncélbíboroséra. A ke-
délyes lengyelt egy szigorú német váltja föl, akinél már
nincs pardon, nincs viccelődés. Aztán kiderült, hogy ebből
semmi sem igaz. A szigorú német épp olyan nyájas volt,
mint elődje, a páncélbíboros csak a sajtó által ráaggatott
titulus, semmi több, a szürke eminenciás pedig tudott Isten
szolgáinak szolgája lenni. Nyolc éven át az is volt. A leg-
nagyobb, aki a legkisebb akart lenni.

A korszak most ért véget, XVI. Benedek távozásával. II.
János Pál pápa hosszú árnyéka vetült rá, aki évtizedeken át
dolgozott a lengyel egyházfővel. Voltaképp nagyon is stí-
lusos, hogy Benedek pápa önként háttérbe húzódott, és
lemondott a pápaságról, hiszen most az egyház nem a
gyásszal van elfoglalva, hanem a várakozással. Húsvétra
és az új pápára is vár. XVI. Benedek pedig visszavonul
magányába és szeretett könyvei közé. Mert ő nem politi-
kus, nem is volt az soha. Egy olyan ember, akit nagyon
lehetett szeretni, aki alázatból került Szent Péter székébe.
A súlyos tiarát pedig tegnap levette. Ha az újságokat néz-
zük, azért, mert nem tudott megbirkózni az egyház válsá-
gával.

Igen, az egyház valóban válsággal küzd. Ez így volt II.
János Pál pápa alatt is. A II. vatikáni zsinatot ezért hirdet-
ték meg, XXIII. János és VI. Pál is egy válsággal küzdő
egyházat vezetett. A korábbi pápák háborúk közepette irá-
nyították a mamutszervezetet, hátha utat tudnak mutatni az
istenadta népnek. Ugyanis az egyház nem egy cég, ame-
lyet menedzsel egy hozzáértő személy, és sikeres vagy épp
sikertelen tud lenni. Az egyház a társadalom maga, annak
egy szeletkéje, mégis, mi magunk vagyunk. Tagjai járnak
templomba vagy füttyülnek rá, erényesek és bűnöket kö-

Egy csepp közélet

vetnek el, megházasodnak és elválnak, épp úgy, mint az
egyházhoz nem tartozó társaik. Amikor az emberek in-
kább a tévét választják vasárnapi elfoglaltságul a mise he-
lyett, mert a templomban hideg van, és mindig ugyanazt
mondják, az nem az egyház hibája. Mivel az egyház nem
is szolgáltatás, amely szép csomagolással eladhatóvá akar-
ja tenni az üdvösséget.

Az egyház válsága alapvetően a társadalom válsága. Egyre
kevesebb ember tartja szükségesnek a heti lelkiismeret-
vizsgálatot, a mindennapi gondokon és örömeikön túl nem
szívesen néz, sokszor összeomlik a rá nehezedő terhektől.
Az egyház kritikusaik természetesen igazuk van, elbor-
zasztó történetekről lehet olvasni a hírekben, szex botrá-
nyok, korrupció, intrikák. Az erről írók azonban legtöb-
ször életükben nem jártak misére, papot nem, de papos
viccet sokat ismernek. Ezért aztán az igazság torzul, az
egyház pedig ismét csak megkapja a magáét, de nem baj, a
Vatikán falai kemények és vastagok, mindent elbírnak.

XVI. Benedek üzenete épp az, hogy a mai ember valahogy
mindig a másikat figyeli, pedig mindenkinek saját magát
kellene figyelnie, hogy kedvesebb és jobb legyen. Nem
sztárpápa, nem királypápa, voltaképp a szó szoros értelmé-
ben nem is pápa, mert nem szabott fazont az egyháznak,
nem voltak benedeki reformok, benedeki iránymutatások.
Aztán százezrek zarándokoltak el Rómába, hogy elbúcsú-
hassanak attól az egyházfőtől, akit egyszerűségéért, köz-
vetlenségéért, kicsiségéért szeretett mindenki.

Este nyolckor Castel Gandolfo kapuját elhagyták a svájci
gárda tagjai, hiszen a palotában már nem a pápa van, ha-
nem csak egy nyugalmazott egyházfő. A kicsi pápa.

Átvétel a Magyar Nemzet 2013. márc. 1-i lapszámából

A BIRODALMAM

Lélek, én lelkem, hogyha ismernélek!
Ha bejárhatnám a határidat!

- Neki indulok s olyan szövevényes...

a folyamain nincsenek hidak. -

Ha ismernélek, s tudnám, mihez kezd-
jek!

Mélységeidből titkok integetnek.

Lélek, én lelkem, mért vagy nyughat-
atlan?

Megfélemlítőn zúgysz, morajlasz foly-
vást.

S én idegenül önbirodalmamban,
remegve tartom kezemben a kor-
mányt.

Koldus királyod, mit tegyek veled?

Merre keressek segítő kezet?

Lélek, én lelkem, hol van az a Mester,
Ki téged ismer, minden titkodat?

Aki zúgó folyamaidon által

hidat fénylő szivárványból vonat...

Ó, jöjjön, akár zúgó harsonával,
akár simogatóan, csendesesen:

én koronámat lábához teszem.

Túrmezei Erzsébet

Egyházközségi kirándulás május 25-én

A Tűzmadárral 25-én reggel 8 órakor az E.ON parkolójából elindulunk a tavaszi egyházközségi kirándulásunk első állomása, Tapolca felé. Ott meglátogatjuk hazánk egyik természeti szépségét, a tavas barlangot. Természetesen csónakba szállunk és kb. egy fél óráig gyönyörködhetünk a barlang belsejében is.

Innen Bakonybél felé vesszük az irányt, és a bencések "zarándok udvarába" megyünk. Délben imaóra lesz a templomban, amin szeretnénk részt venni, majd a gyógynövény kertben és az arborétumban indulunk egy kis sétára. A gyógynövény kertben vásár is vár bennünket, ahol lekvárt, likőrt, szörpöt, csokit, teát lehet kóstolni, illetve vásárolni. Bakonybélben még szeretnénk megtekinteni a Pannon Csillagda által kínált csodálatos égboltot.

Az egész napi ellátásunkról magunknak kell gondoskodni, kivéve a vacsoránkat, amit hazafelé jövet Kertán szeretnénk elkölteni szerény borkóstolással egybekötve. Az útirány következő állomása Nagykanizsa. Mindenkit szeretettel várunk. Jelentkezni hivatali időben a plébánián lehet.

KALANDOK SZÜNET NÉLKÜL TARTALMAS NYÁRI IDŐTÖLTÉST AKARSZ? KÖZÖTTÜNK A HELYED! HITTANOS TÁBOR DÖMÖSÖN

**Hajókázás a
Dunán**

**Strandolás Eszter-
gomban és Párkányon**

**Gyepsi
a Nagyvilla-
mon!**

**Bátorság-túra a
Rám-szakadéokban**

Szülői tájékoztató:

2013. május 31.
du. 5 órakor
(Ady út 15.)

A táborozás időpontja:

Lányok: július 8-13.

Fiúk: július 15-20.

Helyszín: Dömös, Dunakanyar

Életkor: óvodás kortól 20-22 éves korig

Részvételi díj: 18.000 Ft

(részletekben is fizethető!)

Alsóvárosi Harangszó

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: szentjosefplebania@hotmail.com , honlap: www.szentjosef.plebania.hu
Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10 és du. 4-6 között. Telefon: (93) 313-849 vagy 06/30/5085542